

act

03

every 3 months

07/11

free - press magazine

BERLIN / GERMANY BOGOTA / COLOMBIA
BRUSSELS / BELGIUM BUDAPEST / HUNGARY
EDINBURGH / GR.BRITAIN EUSKAL HERRIA / SPAIN
LEMESOS / CYPRUS LONDON / U.S.A.
MUNICH / GERMANY NEW YORK / U.S.A.
ZARAGOSA / SPAIN TIFLIDA / GEORGIA
BERLIN / GERMANY BOGOTA / COLOMBIA
BRUSSELS / BELGIUM CHERNOVTSY / UKRAINE
EDINBURGH / GR.BRITAIN ISTANBUL / TURKEY
LEMESOS / CYPRUS LOGRONO / SPAIN
MOSCOW / RUSSIA MUNICH / GERMANY
PARIS / FRANCE PUERTO RICO / COLOMBIA
BERLIN / GERMANY BOGOTA / COLOMBIA
BUDAPEST / HUNGARY CHERNOVTSY / UKRAINE
EUSKAL HERRIA / FRANCE FLORENCE / ITALY
ISTANBUL / TURKEY LEIDEN / NETHERLANDS
LEMESOS / CYPRUS
MOSCOW / RUSSIA MUNICH / GERMANY
NEW YORK / U.S.A.
LOGRONO / SPAIN TBILISI / GEORGIA
BEIRUT / LEBANON
BRUSSELS / BELGIUM
FLORENCE / ITALY
GLASGOW / U.K.
LEIDEN / NETHERLANDS
LEMESOS / CYPRUS
LOGRONO / SPAIN
PARIS / FRANCE
TBILISI / GEORGIA
BEIRUT / LEBANON
BRIGHTON / GR.BRITAIN
BRUSSELS / BELGIUM
CHERNOVTSY / UKRAINE
GLASGOW / U.K.
LONDON / GERMANY
NEW YORK / U.S.A.
BERLIN / GERMANY
BRUSSELS / BELGIUM

Looking
for an
Artifact..?

THESSALONIKI / GREECE

CREDITS

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΥΝΤΑΞΗΣ & ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

Σωτήρης Γάκος

GRAPHIC DESIGN & PHOTOGRAPHY

Εύη Μίτσαλα

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Σμαρώ Ευσταθίου / Ράνια Καταβούτα / Δημήτρης
Κιουμουρτζόγλου / Πελαγία Κογκούλη / Δημήτρης
Παπαδόπουλος / Βαλεντίνα Παρασκευαΐδου /
Χριστίνα Πλούτογλου

Για αυτό το τεύχος:

ΓΑΛΛΙΑ / ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΒΑΣΚΩΝ

Δανάη
Οτατζή

GERMANIA / ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Bart
Soethaert

Συνέντευξη της Γιούλας Μπουτάλη

Σεναριογράφο – ηθοποιό της ταινίας *HOMELAND* (23)

Για θέματα που αφορούν διαφήμιση, δελτία τύπου,
φωτογραφίες, κείμενα, και για οποιαδήποτε ενημέρωση
επικοινωνήτε στα:

Κ.: 6938706347, 6973987535

E.: i_act_magazine@hotmail.com

FB: I ACT free cultural magazine

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ισπανία...

Λογκρόνιο... Προσκύνημα σε
δύο θεούς (5)

Ουγγαρία...

Αύγουστος στη
Βουδαπέστη (7)

Γαλλία...

Η γαλλική χώρα των
Βάσκων (9)

Γερμανία...

Βερολίνο - Kurfürstendamm (12)

Ολλανδία...

Leiden... Μια πόλη ποιήματα (15)

Ευρώπη...

Photo - Album,
Messages (18)

Ρωσσία...

Μόσχα - Κρατικό Μουσείο
V.V. Mayakovsky (20)

Θεσσαλονίκη...

Η "άγνωστη" Θεσσαλονίκη (24)

Βαλκάνια...

Ειδικό Αφιέρωμα
Balkan Summer Festivals (31)

Ακόμη...

• Book Reviews (29)

• I Guide (35)

• Contact Art Festival (36)

YOU'VE GOT MESSAGE!

Οι **SourL*i*BooM** δημιουργούν...

Ένα περιοδικό επιδιώκοντας να προβάλλουν την ποικιλόμορφη καλλιτεχνική έκφραση και την ευρεία πολιτιστική ενημέρωση! Η ομάδα μας επιλέγει δράσεις, συλλέγει πληροφορίες και παρουσιάζει πολιτιστικά γεγονότα, καλλιτεχνικές δημιουργίες και πρόσωπα απ' όσο το δυνατόν περισσότερες χώρες για να μοιραστεί μαζί σας εμπειρίες, εικόνες, σκέψεις, απόψεις πιστεύοντας ειλικρινά ότι η Τέχνη σε κάθε της μορφή, όπου κι αν συμβαίνει, αφορά όλους μας!

EDITORIAL

“
"Κάθε κίνηση στον αέρα,
κάθε δόνηση στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα
επιδρά σε κάθε ξεχωριστό όν του σύμπαντος."

Έντγκαρ Πόε, Η δύναμη του λόγου

Πήρατε το μήνυμα ή όχι ακόμη ;

Ένα είναι όμως βέβαιο ότι μπορείτε να το ελέγξετε πλέον οπουδήποτε κι αν βρίσκεστε, είτε είστε σε κάποια μακρινή ακτή ενός νησιού είτε τριγυρνάτε στους δρόμους κάποιας πρωτεύουσας, στα σοκάκια του χωριού σας, στο γραφείο σας, στην οθόνη σας. Βέβαια στην προκειμένη περίπτωση δε μας ενδιαφέρει ο πομπός ή ο δέκτης του μηνύματος, ούτε το μέσο, αλλά το ίδιο το μήνυμα. Η πορεία του ήταν εξαιρετικά επίπονη και ενδεχομένως να συνεχίσει έτσι, χρειάστηκε αγώνας μέχρι να φτάσει και ίσως χρειαστεί επιπλέον, έγιναν μεγάλες θυσίες ίσως γίνουν ακόμα μεγαλύτερες. Όμως το μήνυμα υπάρχει, ακούγεται, γίνεται εικόνα, διαμαρτυρία, έκφραση και αυξάνεται. **Το μήνυμα δεν είναι πλέον ένα !**

Όσο κι αν νιώθουμε ότι τα πράγματα είναι προκαθορισμένα, ότι το μέλλον είναι υποθηκευμένο, ότι η εθνική οικονομία ακροβατεί πάνω σε τεντωμένο σχοινί ή ότι οι ανθρωπιστικές αξίες θυσιάζονται στο βωμό της κερδοσκοπίας δε θα πρέπει να ξεχνάμε πως δεν είμαστε

μόνοι μας! Όχι βέβαια, γιατί αυτή η σκέψη απαλύνει τη δική μας αγανάκτηση και εξομαλύνει την τραγική μας κατάσταση, αλλά γιατί η συνειδητοποίηση πως τα ζητήματα που επηρέασαν και εξακολουθούν να επηρεάζουν τη ζωή μας είναι κοινά και έχουν αντίκτυπο σε όλους, αφορούν όλους, είτε η κρίση χτυπά την Ελλάδα είτε τη μακρινή Ιρλανδία. Μπορεί να υπάρχουν εμφανείς διαφορές από χώρα σε χώρα στον τρόπο σκέψης, στις αντιδράσεις ενός λαού, στην πολιτική στάση, στις συνήθειες, στις υποδομές. Ωστόσο, αυτό που μας ενώνει παρά τις διαφορές είναι η διεκδίκηση, η μαζική αίσθηση για αλλαγή του σκηνικού της απαισιοδοξίας και το αίτημα για έναν ανοιχτό ορίζοντα δράσης και δημιουργίας για το παρόν και το μέλλον μας. Το βασικό ανθρώπινο δικαίωμα να μπορείς να εργαστείς και να ελπίζεις για τη ζωή σου, να κάνεις όνειρα, να συνεχίζεις να δημιουργείς είναι αδιαπραγμάτευτο.

Στο τρίτο τεύχος του **I ACT** (σελ. 18-19) ζητήσαμε από φίλους και συνεργάτες, που ζουν ή ταξίδεψαν στην Ευρώπη να μας παρουσιάσουν τα μηνύματα που εκφράζονται μαζικά τους δυο τελευταίους μήνες. Θα διαπιστώσετε εύκολα ότι τα νοήματα που διατυπώνονται είναι κοινά από τη μια άκρη της Ευρώπης στην άλλη. Πρόκειται για μηνύματα πολιτικά, ιδεολογικά, οικολογικά, ανθρωπιστικά, για αιτήματα που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο δηλώνουν την επείγουσα ανάγκη για αλλαγή για έναν άλλο προσανατολισμό με σύνεση, ανθρωπισμό και φαντασία.

Ευχαριστούμε από καρδιάς τους: **Δημήτρη Καλαματιανό, Στέλλα Μούρνου, Ιάσωνας Χατζηθεοδώρου, Eva Alvaro, Joseba Erga, Federico Gonzalez.**

Γράφει ο Σωτήρης Γάκος

Πήρατε
το
μήνυμα
ή
όχι
ακόμη;

”

SUMMERTIME...

AND THE SUN IS EASY!

Μνημίδια

Μέσα από λογοτεχνικά κείμενα, επιστολές, γράμματα επώνυμων συγγραφέων αλλά και απλών ανθρώπων ξετυλίγεται το νήμα των αναμνήσεων ανθρώπων που υπήρξαν, υπάρχουν ή θα υπάρξουν. Κι αυτές οι αναμνήσεις, οι χαρακίες δηλαδή της μνήμης στο σώμα της ζωής, ταξιδεύουν μέσα στο χρόνο, περνούν από γενιά σε γενιά σαν ακούραστα γονίδια που πασχίζουν να επιβιώσουν και να διαγωνιστούν. Λέξεις, αισθήματα και εικόνες στριμώχνονται μέσα στα «μνημίδιά» μας και ακολουθούν τη σκυταλοδρομία των γενεών από το τότε ως το μέλ λον και απ' το εγώ στο εμείς.

Το χοροθεατρικό δρώμενο των **SourLiboom** με τίτλο **"Μνημίδια"** που παρουσιάστηκε τον περασμένο Μαΐο στο Εθνολογικό & Λαογραφικό Μουσείο Θεσσαλονίκης στο πλαίσιο της παγκόσμιας ημέρας μουσείων θα λάβει μέρος στο φεστιβάλ του **Contact Art Club "Cross My Art"** (1-9/8/2011) και για ακόμη δυο φορές στο χώρο του Contact.

Οι ημερομηνίες θα ανακοινωθούν σύντομα:

www.sourliboom.com & <http://contactspace.wordpress.com>

SourLiboom

Logroño

TRAVEL SPAIN

Προσκύνημα σε δυο θεούς!

Από την πρώτη βόλτα στο **Logroño** ήρθα αντιμέτωπη με τις αντιφατικές όψεις της πόλης. Από τη μία, οι βιτρίνες των πανάκριβων, πολυτελών καταστημάτων. Μια πόλη πλούσια λόγω του εμπορίου του κρασιού, από την άλλη, μια πόλη γεμάτη εκκλησίες, καθώς αποτελεί βασικό πέρασμα στο μονοπάτι των προσκυνητών που οδηγεί στο ναό του Αγίου Ιακώβου ή, όπως είναι πιο γνωστό στα ισπανικά, στο **Santiago de Compostella** στη **Galicia** της βορειοδυτικής Ισπανίας.

El Camino de Santiago και Logroño

Το Logroño βρίσκεται στη βόρεια Ισπανία και αποτελεί την πρωτεύουσα της περιοχής **La Rioja**. Είναι μια πόλη με παλιά ιστορία, που συνδέεται με το **Camino de Santiago**, όπως λέγεται το μονοπάτι που οδηγεί στο ναό και αναφέρεται ήδη από τον 12ο αιώνα μ. Χ. στον πρώτο οδηγό των προσκυνητών. Σήμερα η πιο γνωστή διαδρομή του προσκυνήματος ξεκινά από τα Πυρηναία, περνά από το **Logroño** και καταλήγει στο **Santiago de Compostella**. Το ενδιαφέρον είναι ότι η διαδρομή αυτή γίνεται με τα πόδια, με ποδήλατα, ακόμη και με άλογα ή γαϊδουράκια και όχι μόνο από προσκυνητές, αλλά και από άλλους ανθρώπους που θέλουν να δοκιμάσουν τις αντοχές τους, να απολαύσουν τις φυσικές και πολιτιστικές ομορφιές που συναντούν στο δρόμο τους, αλλά και να αναζητήσουν τον εαυτό τους. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μένουν σε σκηνές ή σε ειδικά πανδοχεία, όπου καταλύουν, ακόμα και δωρεάν, εφοδιασμένοι με το **credencial**, το ειδικό «πιστοποιητικό προσκυνητή».

Το Logroño αποτέλεσε κομβικό σημείο στη διαδρομή αυτή και ως πέρασμα προσκυνητών, καλλιτεχνών και εμπόρων γνώρισε ιδιαίτερη οικονομική και πνευματική ακμή. Οι πολλές εκκλησίες μαρτυρούν τη θρησκευτική σπουδαιότητα της πόλης. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ο καθεδρικός ναός της Santa Maria la Redonda (15ος-18ος αι. μ. Χ.) με τους μπαρόκ πύργους της να υψώνονται πάνω από την αγορά της πόλης. Μέσα στο ναό διασώζεται ένας μοναδικός πίνακας του Michelangelo που απεικονίζει τη Σταύρωση του Ιησού.

Από τα θρησκευτικά μονοπάτια στα μονοπάτια του κρασιού

Η La Rioja φημίζεται για τους αμπελώνες και το καλό κρασί της, βραβευμένο παγκοσμίως και με Προστασία Ονόμασία Προέλευσης, συνεπώς το Logroño ως πρωτεύουσα βρίσκεται στο επίκεντρο για ταξίδια οινοποσίας αλλά και οινογνωσίας στις πανέμορφες **bod-egas**, όπως λέγονται τα οινοποιεία γύρω από τα οποία εκτείνονται οι αμπελώνες. Και επειδή το καλό κρασί απαιτεί τη συνοδεία καλού φαγητού, στο Logroño αφθονούν τα παραδοσιακά πιάτα με βάση τα λαχανικά και κυρίως τις πιπεριές. Υπάρχουν, πάντως, γεύσεις που καλύπτουν όλες τις ορέξεις, αφού το Logroño έχει ιδιαίτερα μεγάλο αριθμό *taperias*, εστιατόρια δηλαδή που σερβίρουν *tapas* (μεζέδες), ακόμα και εξειδικευμένα πάνω σε ένα είδος. Δοκιμάσαμε, για παράδειγμα, *tapas* με βάση τον μπακαλιάρο σε ποικίλους συνδυασμούς, αλλά και *tapas* με κατσικίσιο τυρί και πικρή σοκολάτα!

Και όταν ικανοποιηθεί το θρησκευτικό συναίσθημα, η διάθεση για εξερεύνηση μας φέρνει στο καταπράσινο *parque del Ebro*. Ναι, ναι, η Ισπανία έχει και αυτή ποταμό Έβρο, που περνά μέσα από το Logroño! Εκεί βρίσκεται και η περίφημη *Puente de Piedra* (πέτρινη γέφυρα) χτισμένη τον 11ο αιώνα και συνδέει το **Camino de Santiago** με την πόλη. Ακόμη, η εξερεύνηση μας οδηγεί στα δυτικά της πόλης, όπου υπάρχει η **οδός των Δεινοσαύρων**, καθώς έχουν ανιχνευθεί εκεί ίχνη αυτών των προϊστορικών ζώων.

Κλείνοντας δεν μπορούμε να μην αναφερθούμε στα δυο γνωστά φεστιβάλ της πόλης. Το ένα γίνεται στις 11 Ιουνίου προς τιμή του San Bernabé αλλά και της αντίστασης και νίκης της πόλης κατά των Γάλλων και το άλλο είναι το φεστιβάλ του San Mateo που εορτάζεται από τις 20 ως τις 26 Σεπτεμβρίου κάθε χρόνο.

Το Logroño είναι μια πόλη στην οποία μπορεί κανείς να βιώσει πλευρές της αληθινής Ισπανίας, μακριά από ορδές τουριστών που ενδεχομένως επιβαρύνουν το τοπικό χρώμα σε άλλες περιπτώσεις.

Οι προσκυνητές του Αγίου Ιακώβου αλλά και αυτοί του θεού Διονύσου δεν αλλοιώνουν τα χαρακτηριστικά της πόλης, αφοσιωμένοι ενδεχομένως και οι δυο στο βαθύτερο σκοπό της αναζήτησής τους.

Γράφει η **Ράνια Καταβούτα**

ημέρας οι κάτοικοι και οι επισκέπτες της πόλης απολαμβάνουν τις **υπαίθριες μπάντες** που είναι στημένες σε κάθε γωνιά της πόλης και ταξιδεύουν με μουσικές όλων των ειδών, από ουγγρικά βιολιά μέχρι ροκ και τζαζ ακούσματα. Οι κεντρικοί δρόμοι παραμένουν κλειστοί, όπως και η γέφυρα των αλυσίδων, η πιο εντυπωσιακή από τις τέσσερις γέφυρες του Δούναβη, η οποία ένωσε για πρώτη φορά την παλιά και γραφική Βούδα με την πιο σύγχρονη και ζωντανή Πέστη, μεταμορφώνοντας έτσι την πόλη σ' έναν απέραντο πεζόδρομο.

Η αίσθηση υπαίθριου πανηγυριού που επικρατεί όλη τη μέρα ενισχύεται από τους πάγκους με τοπικά εδέσματα, αλλά και τις πρόχειρες μπουραρίες που στήνονται κατά μήκος του Δούναβη και προσελκύουν πλήθος κόσμου. Ξανθιές και μαύρες μπύρες, αλλά και τα υπέροχα λάγκος (ανοιχτές πίτες με πολλούς συνδυασμούς υλικών, από τυρί

Αύγουστος, στη Βουδαπέστη

Εν μέσω καλοκαιρινής ραστώνης άλλη μία συνωμοσία είχε ολοκληρωθεί. Και όπως σ' όλες τις συνωμοσίες τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Το όνομα αυτής... **Αύγουστος στη Βουδαπέστη.**

Ο Αύγουστος στη Βουδαπέστη είναι ένας μήνας γεμάτος εκπλήξεις και εκδηλώσεις σε κάθε γωνιά της πόλης. Αυτή η εορταστική ατμόσφαιρα κορυφώνεται στις **20 Αυγούστου, ημέρα που γιορτάζει ο προστάτης άγιος της Ουγγαρίας, Αγ. Στέφανος (Szent István).**

Στο κέντρο της Πέστης, το καινούριο τμήμα της πόλης δεσπόζει ο καθεδρικός ναός του Αγ. Στεφάνου, του πρώτου χριστιανού βασιλιά της Ουγγαρίας και ιδρυτή της. Ο ναός άρχισε να χτίζεται το 1851 και αποπερατώθηκε το 1905. Ειδική άδεια από τον πάπα ζητήθηκε και δόθηκε για να μπορέσουν να τοποθετήσουν το άγαλμα του αγίου στο ιερό. Ένας πλακόστρωτος δρόμος από την παραλία του Δούναβη σε οδηγεί στην εντυπωσιακή πλατεία γύρω από τον ναό.

Η γιορτή της πόλης ξεκινάει με την **πανηγυρική λειτουργία**, όπου πλήθος κόσμου προσέρχεται, για να τιμήσει τον αγίο του. Κατά τη διάρκεια της

Η θαλάσσιή χώρα των Βάσκων

κρέμα μέχρι λουκάνικα Ουγγαρίας) έχουν την τιμητική τους. Αλλά μη νομίζει κανείς ότι οι Ούγγροι υστερούν στη ζαχαροπλαστική, αφού και γλυκές πίτες με κεράσια, μήλα ή βατόμουρα θ' αποζημιώσουν κάθε απαιτητικό ουρανίσκο.

Η επέτειος του Αγ. Στεφάνου κορυφώνεται το βράδυ με τη γιορτή των πυροτεχνημάτων. Από νωρίς το απόγευμα ντόπιοι και τουρίστες συγκεντρώνονται και στις δύο όχθες του Δούναβη, προκειμένου ν' απολαύσουν μία φαντασμαγορική παράσταση, που φωτίζει το νυχτερινό ουρανό της Βουδαπέστης, εντυπωσιάζοντας τους επισκέπτες.

Παράλληλα με τις εκδηλώσεις προς τιμήν του Αγ. Στεφάνου πραγματοποιείται και το φεστιβάλ παραδοσιακών τεχνών στο ιστορικό κάστρο της Βούδας. Και για να μην παραλείψουμε το πρακτικό κομμάτι του ταξιδιού, δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε ότι **η μέρα εκείνη αποτελεί την εθνική γιορτή της Ουγγαρίας**, που σημαίνει ότι τα πάντα είναι κλειστά. Και όταν λέμε τα πάντα, εννοούμε κυρίως τα ανταλλακτήρια, γεγονός που καθιστά αναγκαίο να έχουν προμηθευτεί όλοι τα απαραίτητα φιορίνια. Η Βουδαπέστη τον Αύγουστο ντύνεται με τα πιο γιορτινά της ρούχα και ζει μία από τις καλύτερες στιγμές της, φιλοξενώντας μας σαν παλιά φίλη, αποχαιρετώντας μας γλυκά και ζητώντας μας να επιστρέψουμε... «όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη, κ' επιθυμία παληά ξαναπερνά στο αίμα».

Γράφει η Πελαγία Κογκούλη

Όταν ο συμφοιτητής μου στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης μου είπε ότι κατάγεται από την χώρα των Βάσκων μου φάνηκε περίεργο. «Μα δεν είναι στην Ισπανία η χώρα των βάσκων;», αναρωτήθηκα. Για τους περισσότερους, η χώρα των Βάσκων αντιστοιχεί στο αυτόνομο κομμάτι της βορειοδυτικής Ισπανίας ωστόσο, ένα μέρος της βρίσκεται στη νοτιοδυτική Γαλλία. Προσφιλής προορισμός για Γάλλους και Άγγλους τουρίστες με το κοσμοπολίτικο και αριστοκρατικό Biarritz στις ακτές του Ατλαντικού, η χώρα των Βάσκων προσπαθεί να διατηρήσει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της στα μικρά χωριά που σκαρφαλώνουν τα βουνά, και φαίνεται ότι τα καταφέρνει.

Η Euskal Herria (η χώρα της βασκικής γλώσσας) είναι ίσως από τις λίγες χώρες όπου η γλώσσα δίνει την ταυτότητα του χώρου. Μια γλώσσα που δε μοιάζει με καμία άλλη και που η καταγωγή της χάνεται στα βάθη του χρόνου...

Ainhoa, Sara, Bidarra...ονόματα που εγγράφονται στο χώρο, χωριά που ριζώνουν στην άγρια φύση του βουνού. Arrangoitze: στη μέση μια πλατεία, η εκκλησία και το νεκροταφείο, και πιο πέρα να ξεπροβάλλουν οι κορυφές των βουνών μέσα από μια θαμπή ομίχλη. Δύο εστιατόρια έχει όλα κι όλα το χωριό. Το ένα στο κέντρο της πλατείας και το δεύτερο λίγο παρακάτω, είναι το εστιατόριο του *trinquet*, χώρου όπου οι Βάσκοι παίζουν *pelote*: με την *pala* (ξύλινη ρακέτα) ή με γυμνά χέρια εκτοξεύουν ένα μπαλάκι στον τοίχο εναλλάξ με τους συμπαίκτες τους. Κάθε χωριό έχει και το *trinquet* του, χώρο συνάντησης των κατοίκων. Στην αυλή του λοιπόν καθίσαμε να φάμε μεσημεριανό, κατά τις δώδεκα. Τα ωράρια ακολουθούν την υπόλοιπη Γαλλία, σερβίροντας από τις δώδεκα έως τις δύο.

Η βασκική κουζίνα είναι μια από τις μεγαλύτερες απολαύσεις της περιοχής: γνωστή ευρύτερα

για το ζαμπόν της Bayonne και για τα πατέ χοιρινού κρύβει πολλά γευστικά μυστικά: αχόα, παραδοσιακή σπεσιαλιτέ βοδινού κιμά με πιπεριές, γεμιστές πιπεριές με μους μπακαλιάρου, *I'Ossau-Iraty*, τυρί προβατίσιο Πυρηναίων που συνοδεύεται από μαρμελάδα μαύρου κερασιού και το *gateau basque*, γεμιστό με κρέμα αμυγδάλου ή με μαύρο κεράσι. Σημείο αναφοράς; Το *piment d'Ezpeleta*, σκόνη καυτερής πιπεριάς που παράγεται στο ομώνυμο χωριό και που δίνει την

ιδιαίτερη πινελιά στην κουζίνα της περιοχής. Ο πιο απρόσμενος συνδυασμός; Σοκολάτα με *piment d'Espelette*! Απλά εξαιρετικό!

Τι κι αν είναι καλοκαίρι! Βρέχει μια στις δυο μέρες, θρέφοντας το έδαφος και πρασινίζοντας τον τόπο. Οι κάτοικοι σε υποδέχονται ευγενικά αλλά και με κάποια δυσπιστία, φαίνεται που είσαι ξένος. Αν και γοητεύουν τους τουρίστες, τα χωριά της χώρας των Βάσκων, με τα διώροφα μικρά σπιτάκια τους, άσπρα με κόκκινες ξύλινες πόρτες και παράθυρα, δε θυσιάστηκαν στον τουρισμό υψώνοντας πινακίδες νέον «Rooms to let». Οι βάσκοι δε χαρίζονται σε κανένα. Έφεραν τη γη πάνω κάτω για να σταματήσουν την κατασκευή δικτύου υπερταχείας που θα διευκόλυνε τη σύνδεση Γαλλίας και Ισπανίας, άρα και την πρόσβαση στην περιοχή τους. Το έργο αναβλήθηκε «μέχρι νεωτέρας».

Κατεβαίνω προς τα νότια, στο *Donibane-Lohitzun* ή *Saint-Jean de Luz* στα γαλλικά. Ψάχνω θέσεις για το διεθνές τουρνουά *zesta punta*, την πιο εντυπωσιακή μορφή της *pelote*, δημοφιλής στη λατινική Αμερική, όπου υπάρχουν πολλοί Βάσκοι εμιγκρέδες. Προσαρμόζοντας ένα γάντι σε μορφή ράμφους εξωτικού πουλιού στο χέρι τους, οι παίκτες λικνίζουν το μπαλάκι και το εκτοξεύουν με εντυπωσιακή ταχύτητα στον τοίχο του *jai alai*, όπως ονομάζεται το κλειστό γήπεδο. Το δεύτερο Σάββατο του Ιουλίου είναι η γιορτή του τόνου. Όλο το κέντρο είναι κλειστό και μεγάλες τάβλες έχουν στρωθεί κοντά στη θάλασσα για να υποδεχτούν τους συνδαιτυμόνες. Μπάντες στους δρόμους παίζουν και δεν αργούμε να γίνουμε μια παρέα με τους διπλανούς μας: ντόπιοι, με τα παιδιά τους, έρχονται κάθε χρόνο στη γιορτή. Φρέσκος τόνος, μετρημένες στα δάχτυλα οι φορές που δοκίμασα φρέσκο, καθώς για να περάσει από τον Ατλαντικό στη Μεσόγειο κονσερβοποιείται ή καταψύχεται.

Και μια που είπα μεσόγειο, είμαι στο ψαροχώρι του **Guétary** και νιώθω σα το σπίτι μου: η θάλασσα να γλύφει ήρεμα το γιαλό και μικρά ψαροκάικα να λιάζονται νωχελικά στα ρηχά. Στο μικρό λιμανάκι των ψαράδων στο Biarritz η ίδια αίσθηση: μικρές ψαροταβέρνες «παρά θιν' αλός» και τα σπίτια των

ψαράδων λίγο πιο πέρα. Απάνεμο το λιμάνι από τα πελώρια κύματα του ωκεανού. Περνάω από την άλλη πλευρά του κόλπου και φτάνω στην «παράλια των Βάσκων» όπου μικρά βαν μεταφέρουν σέρφερς από ολόκληρη τη Γαλλία, και όχι μόνο, για τη χαρά ενός ηλιοβασιλέματος στον ωκεανό, δαμάζοντας τα κύματα. Κι εγώ που μεγάλωσα μες στη θάλασσα βλέπω το θεριό και το φοβάμαι. Η Μεσόγειος σ'αγκαλιάζει σα στοργική μητέρα και σε λικνίζει στην ήρεμη επιφάνειά της, αλλά ο Ωκεανός σου υπενθυμίζει πόσο μικρός είσαι μπροστά στο μεγαλείο της Φύσης. Ατενίζεις τον ορίζοντα και τίποτα δε σταματά το βλέμμα σου: ούτε μικρό νησί ούτε άλλη ακρογιαλιά, μια απέραντη μάζα νερού από εδώ ως το άπειρο, ή τουλάχιστον ως τις ακτές της Αμερικής!

Στο *Saint Jean Pied de Port*, *Donibane Garazi* στα βασκικά, ακολουθώ το δρόμο των προσκυνητών του *Saint-Jacques-de-Compostelle* κι ανεβαίνω προς το μεσαιωνικό κάστρο. Εδώ ξεκίνησε την καριέρα του κι ο Txomin Ezponda, ένας από τους σύγχρονους *bertsulari*, τους ραψωδούς αυτοσχεδιαστικής ρίμας. Ακόμα μια αρχέγονη παράδοση: στα χνάρια της ομηρικής δημιουργίας οι *bertsulari* σχηματίζουν μια ομάδα τριγύρω τους και ο αυτοσχεδιασμός αναπτύσσεται βάσει των αποκρίσεων του κοινού στις αποστροφές του ραψωδού.

Σκέφτομαι να μείνω λίγο περισσότερο, το Παρίσι, πέντε ώρες με το τρένο, φαντάζει αιώνες μακριά...

Γράφει η Δανάη Οτατζή

ino

• www.biarritz.fr
• www.ffpb.net

Ich hab so Heimweh nach dem
Ich hab so Sehnsucht nach meinem Berlin
Und seh ich auch in Frankfurt, München, Hamburg oder Wien
Die Leute sich bemühen, Berlin bleibt doch Berlin

«Μου λείπει τόσο πολύ η KU-damm,
νοσταλγώ τόσο πολύ το Βερολίνο μου
Και όσο βλέπω στην Φρανκφούρτη, Μόναχο, Αμβούργο ή Βιέννη
τους ανθρώπους να καταβάλουν προσπάθειες, το Βερολίνο παραμένει Βερολίνο».

Όταν η Hildegard Knef έδωσε το 1964 με το παραπάνω τραγούδι πνοή και ζωντάνια στην αγάπη της για τη γερμανική πρωτεύουσα και αναφερόταν με μια αύρα νοσταλγίας στον κεντρικό δρόμο του δυτικού μέρους του Βερολίνου, η **Kurfürstendamm** λειτουργούσε ως «**βιτρίνα της δύσης**»

για τη χωρισμένη τότε πόλη. Το μεγαλείο της κοσμοπολίτικης πόλης, που – σύμφωνα πάντοτε με την Knef – όμοιά της δεν έχει, όσο και να καταβάλλουν προσπάθειες φημισμένες πόλεις όπως η Φρανκφούρτη, το Μόναχο, το Αμβούργο ή η Βιέννη να το φτάσουν, καθρεφτιζόταν στα μεγάλα πολυκαταστήματα πολυτελείας που στόλιζαν το πρόσωπο της εμπορικής λεωφόρου του δυτικού Βερολίνου. Έμβλημα αυτής υλικής ευημερίας και ταυτόχρονα δείκτης του δυτικογερμανικού οικονομικού θαύματος μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, αποτελεί το Kaufhaus des Westens (KaDeWe), που εμπορεύεται μέχρι σήμερα σε επτά ορόφους είδη πολυτελείας απ' όλο τον κόσμο.

Η μεταπολεμική αναβίωση της Kurfürstendamm

ως συμβόλου του άκρατου καταναλωτισμού θυμίζει, τηρουμένων των αναλογιών, την εποχή που ο Bismarck έδωσε εντολή να μετατραπεί σε λεωφόρο ο δρόμος που είχε σχεδιάσει αρχικά ο εκλέκτορας (Kurfürst) Joachim II του Brandenburg το 1542, για να τον φέρει από το κέντρο προς το κυνηγητικό καταφύγιο του στο Grünewald. Τον Μαίο, λοιπόν, του 1886 ολοκληρώθηκαν τα έργα και κυκλοφόρησε εδώ το πρώτο τρόλεϊ στον κόσμο, μεταφέροντας τους Βερολινέζους στο καινούργιο δυτικό κέντρο της πόλης. Η Kurfürstendamm γρήγορα έγινε το σκηνικό, όπου η ανερχόμενη αστική τάξη ανταγωνιζόταν σε μεγαλοπρέπεια την άλλη φημισμένη λεωφόρο, την αριστοκρατική Unter den Linden. Τα καφενεία, καταστήματα, θέατρα και νυχτερινά κέντρα διασκέδασης της Kurfürstendamm φιλοξενούσαν – με αποκορύφωση την εποχή της χρυσής δεκαετίας του '20 – τους μποέμ του Βερολίνου. Καλλιτέχνες, ηθοποιοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι και κάθε είδος τυχοδιώκτες βρήκαν εδώ το στέκι τους.

Σήμερα, ενώ η Kurfürstendamm γιορτάζει τα 125 χρόνια της, δύσκολα μπορεί να διακρίνει κανείς ακόμη ίχνη της Belle Époque του μεσοπολεμικού Βερολίνου. Ελάχιστα cabarets, κινηματογράφοι και καφενεία έχουν απομείνει, και τη θέση τους έχουν πάρει στιλιζαρισμένα ξενοδοχεία, εστιατόρια διεθνούς κουζίνας και (κατά το πλείστον) άχρωμες μπουραρίες. Αλλά και ως εμπορικός δρόμος, η Kurfürstendamm έχασε μετά την πτώση του Τείχους το 1989 σταδιακά την αίγλη της, καθώς μεγάλες αλυσίδες καταστημάτων (ένδυσης κυρίως) και πολυκαταστημάτων – εμπορικών

κέντρων απορρόφησαν την πλούσια προσφορά εκλεκτών προϊόντων και αντικατέστησαν την ποικιλία από μια παγκοσμίως τυποποιημένη παραλλαγή της.

Μάρτυρας της μεταμόρφωσης της KU'damm, αποτελεί επίσης το κτίριο, που στέγασε το 1928 το μεγαλύτερο κινηματογράφο του Βερολίνου. Από το 1981 μέχρι σήμερα φιλοξενεί ένα από τα σημαντικότερα θέατρα του δυτικού Βερολίνου: τη Schaubühne am Lehniner Platz. Γνωστή πια ως το θέατρο στο οποίο «ανδρώθηκε» ο γνωστός σκηνοθέτης Peter Stein, η Schaubühne φημίζεται κυρίως για το σύγχρονο της ρεπερτόριο και για σκηνοθετικούς πειραματισμούς πάνω σε κλασικά έργα της

παγκόσμιας δραματουργίας. Σ' αυτή τη σειρά εντάσσεται και η παράσταση της σοφόκλειας Αντιγόνης σε σκηνοθεσία της Friederike Heller, που στις 4 Φεβρουαρίου έκανε πρεμιέρα και συνεχίστηκε μέχρι τα μέσα του Ιουνίου.

Δύο άντρες, ένα μουσικό συγκρότημα στο ρόλο του χορού, μια οθόνη και η ιστορία της ταλαιπωρημένης οικογένειας των Λαβδακιδών, αυτά χρειάζεται η νεαρή σκηνοθετής για να γοητεύσει το φιλότεχνο κοινό με μια καίρια και ερεθιστική ανάγνωση της δραματικής σύγκρουσης ανάμεσα στην Αντιγόνη και τον Κρέοντα. Η αγανακτισμένη Αντιγόνη αναλαμβάνει έναν αγώνα ενάντια στη δυστυχία και αντιδρά στην αδικία που νομιμοποιείται από την πολιτική εξουσία. Εκθέτει τον ανυπεράσπιστο εαυτό της στο φρόνημα του τυράννου θείου, ο οποίος είναι και αυτός ένας τραγικός ήρωας που, ενόσω ενδίδει στο δέλεαρ της ανθρώπινης εξουσίας, αντιμετωπίζει το δίλημμα δημοκρατίας-δεσποτισμού ενώ παράλληλα καλείται να διαχειριστεί την αδυναμία της δύναμής του.

Καθώς οι τραγικοί ήρωες κάνουν εναλλάξ έκκληση στο αδρανές κοινό να επιλέξουν μια στάση ή να εκφέρουν άποψη – η Αντιγόνη τaráσσει τη συνείδηση του (συνεπούς στη σιωπή του) κοινού και ο Κρέων ζητά έναν όρκο πίστης από τους πολίτες, που ωστόσο παραμένουν βουβοί – **η Heller βάζει έναν προκλητικό καθρέφτη στην ευρωπαϊκή οικογένεια, μας παροτρύνει να βγούμε από την αγελαία μας καθημερινότητα, στην οποία ενίοτε ντυνόμαστε με την ελευθερία της αδιαφορίας,**

και μας βάζει να σκεφτούμε πια ως κριτικό κοινό: τι σημαίνει για μας σήμερα αλληλεγγύη ή αποκλεισμός και ποια στάση υποκινεί τις πράξεις μας; Πώς αντιμετωπίζουμε τον εκατέρωθεν φανατισμό του απόλυτου «δικίου»; Επιτρέπουμε έναν κριτικό έλεγχο των «θέλω» μας;

Κάθε οικογένεια έχει τις δικές της δυνάμεις και αδυναμίες, κερτημένα και αμφιβολίες, δοκιμασίες και προβλήματα. Δικιά μας ευθύνη και μέλημα, ωστόσο, είναι να μην παγιδευτούμε σε στερεότυπα, ανυπέρβλητα δόγματα και έτοιμες απαντήσεις, που προοικονομούν την ειλικρινή συνάντηση με τον άλλο.

Γράφει ο Bart Soethaert

Μια πόλη ποιήματα!

Non chiederci la parola che squadri da ogni lato
l'animo nostro informe, e a lettere di fuoco
lo dichiari e risplenda come un croco
perduto in mezzo a un polveroso prato.

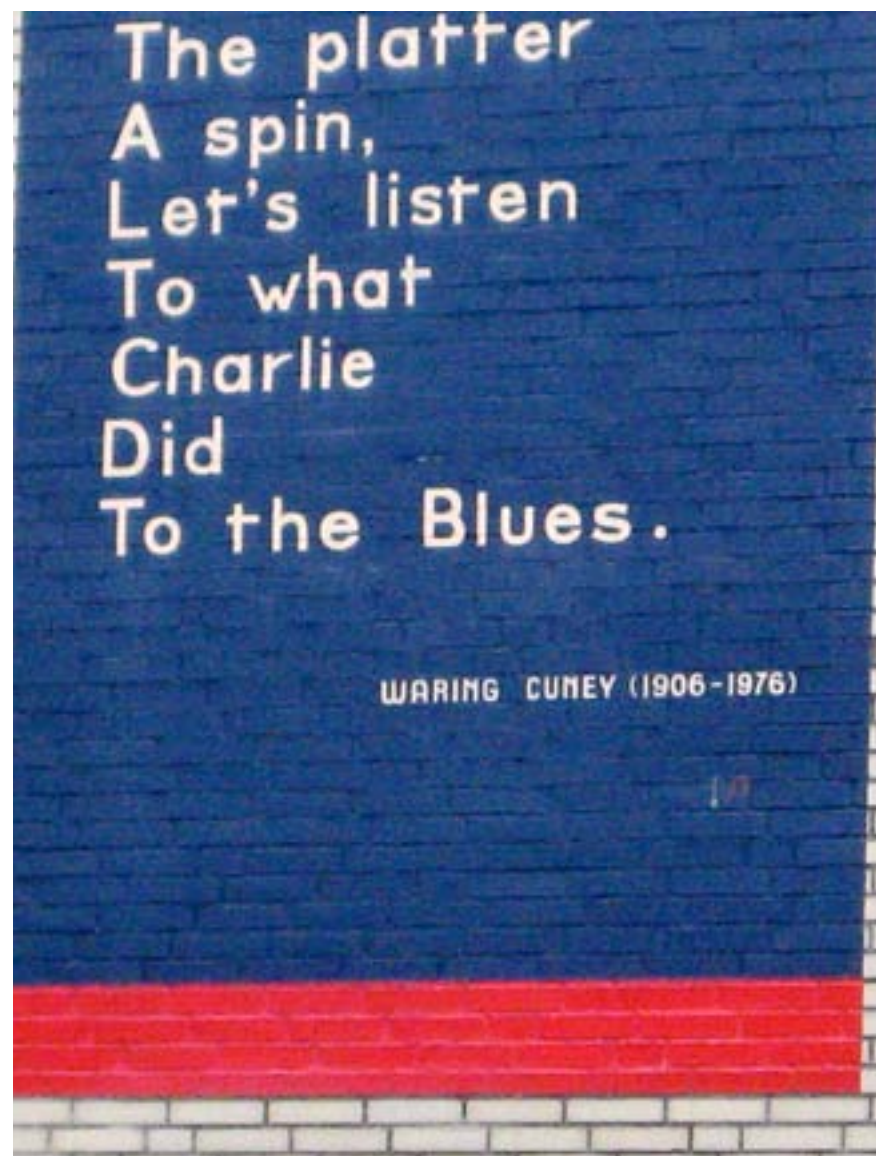
Ah l'uomo che se ne va sicuro,
agli altri ed a se stesso amico,
e l'ombra sua non cura che la canicola
stampi sopra uno scalcinato muro!

Non domandarci la formula che mondi possa aprirti,
sì qualche storta sillaba e secca come un ramo.
Codesto solo oggi possiamo dirti,
ciò che *non* siamo, ciò che *non* vogliamo.

EUGENIO MONTALE (1896-1981)

EUGENIO MONTALE (1896-1981)

ciò che *non* siamo, ciò che *non* vogliamo.
Codesto solo oggi possiamo dirti,
sì qualche storta sillaba e secca come un ramo.

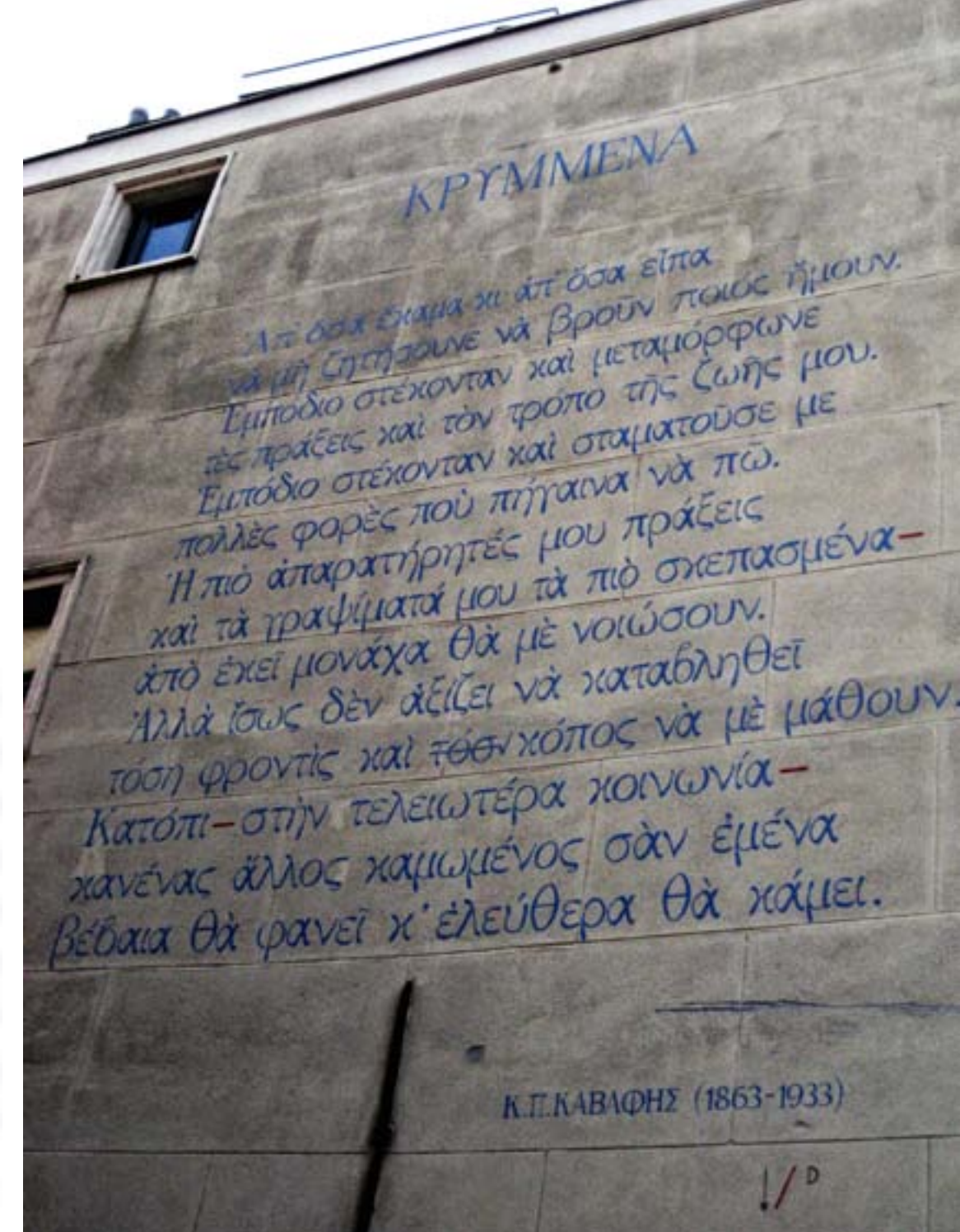
του ιδρύματος *Tegen – Beeld*, το οποίο εστιάζει στη σχέση μεταξύ γλώσσας και εικόνας. Η πόλη του Leiden επιλέχθηκε εξαιτίας της μακραίωνης ακαδημαϊκής της ιστορίας και της σχέσης της με τον πνευματικό κόσμο της χώρας. Το γεγονός ότι τα ποιήματα παρουσιάζονται στην πρωτότυπη γλώσσα γραφής τους, φανερώνει την πίστη των πρωτεργατών ότι η ποίηση αφορά και απευθύνεται σε όλους. Ο περαστικός αποσπάται από το λόγο καθώς και από το οπτικό ερέθισμα των γραμμάτων στο πλαίσιο ενός τοίχου. Αξίζει να σημειωθεί ότι στις περισσότερες των περιπτώσεων υπάρχει στο ύψος του περαστικού - αναγνώστη ένα πλακίδιο με τη μετάφραση του ποιήματος στα ολλανδικά και τα αγγλικά.

Πώς όμως έγινε η επιλογή των ποιημάτων; Εδώ θα σας ξαφνιάσει ευχάριστα η άμεση σύνδεση του κειμένου με το κοινωνικό γίνεσθαι της κάθε περιοχής. Οράτιος στον τοίχο της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου, Τούρκοι, Μαροκινοί, Σουριναμέζοι και Κινέζοι ποιητές στις γειτονιές των μεταναστών καθώς και Καβάφης απέναντι από το ελληνικό εστιατόριο! Και ο κατάλογος των γλωσσών συνεχίζεται: ισπανικά, πορτογαλικά, εβραϊκά, τσέχικα, σανσκριτικά, διάλεκτοι της Ινδονησίας και του Πακιστάν. Ακόμα, μπορεί

κανείς να διαβάσει ποίημα της δικής μας λυρικής ποιήτριας Σαπφώς. Όλοι έχουν θέση στο εξωτερικό των εντυπωσιακών ολλανδικών σπιτιών.

Το *Poems and Walls* ολοκληρώθηκε το 2003 με το *De Profundis* του Oscar Wilde κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό. Ήταν μια συμβολική κίνηση με σκοπό να προιδεάζει από την αρχή ακόμα τον κάθε περαστικό ότι η πόλη γεννά την ποίηση. Ή και το αντίθετο. Μένει λοιπόν να κάνετε και εσείς το ίδιο.

Περιπλανηθείτε στο Leiden και ανακαλύψτε όλα όσα κρύβουν τα στενά του δρομάκια. Είναι ένας μοναδικός και πρωτότυπος τρόπος να γνωρίσετε μία πόλη της δυτικής Ευρώπης με οδηγό την ποίηση.

Πρακτικές πληροφορίες

Η ιδιαιτερότητα του *Poems and Walls* είναι ότι μπορεί κανείς να το επισκεφτεί καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Αν βέβαια προτιμάτε τον καλό καιρό, η καλύτερη περίοδος να επισκεφτείτε το Leiden είναι οι μήνες Απρίλιος και Μάιος. Η διαδρομή με το τρένο από την πρωτεύουσα διαρκεί 30 λεπτά ενώ το αεροδρόμιο βρίσκεται μόλις στα 25 χιλιόμετρα.

Γράφει ο Δημήτρης Παπαδόπουλος

ino

• Για περισσότερες πληροφορίες καθώς και για μία εικονική περιπλάνηση στην πόλη επισκεφτείτε την ιστοσελίδα του *Poems and Walls*: www.muurgedichten.nl

MESSAGES

Barcelona

Granada

Ireland

Ireland

Athens

Thessaloniki

Ireland

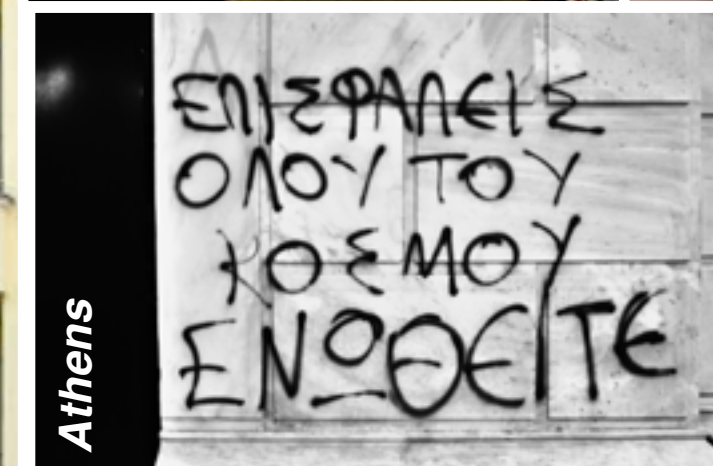
Glasgow

Berlin

Berlin

Athens

Special thanks to:
Iason Hatzitheodorou (Athens), Christina Ploutoglou (Barcelona), Stela Mournou (Granada), Federico González Fernández (Ireland)

Mayakovsky

& Κρατικό Μουσείο

V.V. Mayakovsky

Ο επαναστάτης
που έβλεπε
σύννεφα
με παντελόνια

Ο **Βλαντιμίρ Βλαντιμίροβιτς Μαγιακόφσκι** (Владимир Владимирович Маяковский) γεννήθηκε το 1893 στη Βαγδάτη της Γεωργίας όπου ο πατέρας του εργαζόταν ως δασοφύλακας. Από τα 14 του ασπάστηκε το Σοσιαλισμό, συμμετέχοντας ενεργά σε αντιτσαρικές διαδηλώσεις. Μετά τον ξαφνικό θάνατο του πατέρα του, ο Βλαντιμίρ μαζί με τη μητέρα και τις δύο αδελφές του μετακόμισαν στη Μόσχα.

Το 1908 ο Μαγιακόφσκι έγινε μέλος του Ρωσικού

Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος και φυλακίστηκε επανειλημμένα για τη δράση του. Στο κελί της απομόνωσης άρχισε να γράφει τα πρώτα του ποιήματα. Μετά την αποφυλάκισή του ξεκίνησε τις σπουδές του στη Σχολή Καλών Τεχνών της Μόσχας και προσχώρησε στο κίνημα των Ρώσων Φουτουριστών, όπου γρήγορα διακρίθηκε κι έγινε ο κύριος εκπρόσωπός τους.

Το 1912, ο κύκλος των Ρώσων Φουτουριστών εξέδωσε **μανιφέστο** με τίτλο «Χαστούκι στο γούστο του κοινού» που περιελάμβανε τα πρώτα δημοσιευμένα ποιήματα του Μαγιακόφσκι: **Νύχτα**, και **Πρωί**. Λόγω όμως των πολιτικών του δραστηριοτήτων ο Μαγιακόφσκι αποβλήθηκε από την Σχολή Καλών Τεχνών της Μόσχας το 1914.

Από την εποχή αυτή, η ποίηση του Μαγιακόφσκι άρχισε να γίνεται επιθετική και προκλητική, με έντονα τα στοιχεία της υπερβολής, της υπεροψίας και της αυτοαναφοράς. Το 1915 δημοσιεύει το πρώτο μεγάλο του ποίημα, το **Σύννεφο με Παντελόνια**, ενώ το καλοκαίρι του ίδιου χρόνου γνωρίζει και ερωτεύεται τη Λιλή Μπρικ, γυναίκα του εκδότη του Όσιπ Μπρικ.

Με την έκρηξη της Οκτωβριανής Επανάστασης, ο Μαγιακόφσκι υποστήριξε με πολλούς τρόπους το νέο καθεστώς: εργάστηκε στη Ρωσική Τηλεγραφική Υπηρεσία ως **ζωγράφος αφισών** και γελοιογραφιών (1919-1921) έγραφε αδιάκοπα

προπαγανδιστικά ποιήματα, καθώς και καθοδηγητικά φυλλάδια για παιδιά, ενώ παράλληλα περιόδευε σε όλη τη Ρωσία δίνοντας **διαλέξεις**. Το 1924 συνέθεσε μια **ελεγεία** 3.000 στίχων για τον θάνατο του **Λένιν**. Μετά το 1925 ταξίδεψε στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ, στο Μεξικό και στην Κούβα, καταγράφοντας τις εντυπώσεις του με ποιήματα και σκίτσα. Επίσης έγραψε **σενάρια για ταινίες** και έπαιξε σε κάποιες από αυτές, καθώς και **θεατρικά έργα** όπως το *Μυστήριο - Μπούφο* (1921), ο *Κοριός* (1929) και το *Λουτρό* (1930), μια σάτιρα της γραφειοκρατικής ανοησίας και του ομορτισμού υπό το σταλινικό καθεστώς.

Μετά από προσωπικά και επαγγελματικά προβλήματα αλλά και απογοητευμένος από την άρνηση των αρχών να του επιτρέψει να ταξιδέψει στο εξωτερικό ο Βλαντιμίρ Μαγιακόφσκι αυτοκτόνησε στις 14 Απριλίου του 1930. Η σφαίρα τον βρήκε ξαπλωμένο στο γραφείο του, στο σπίτι της οδού Λιουμπιάνκα.

Σχεδιασμός / Design
Εύη Μίτσαλα

Κρατικό Μουσείο V.V. Mayakovsky

Ένα μουσείο έργο τέχνης!

Το **Κρατικό Μουσείο V.V. Mayakovsky** στη **Μόσχα**, αφιερωμένο στη ζωή και το έργο του μεγάλου ρώσου καλλιτέχνη και επαναστάτη, **αποτελεί ένα μνημείο-σύμβολο που η εμπνευσμένη σχεδιάσή του το κάνει να φαντάζει σαν ένα έργο τέχνης που ξεπήδησε από την εποχή της agitprop**. Για τους θαυμαστές του ποιητή η επίσκεψη στο Μουσείο είναι μια ανεπανάληπτη εμπειρία, ένα ταξίδι γεμάτο εικόνες, χρώματα και συγκινήσεις. Για τους υπόλοιπους αποτελεί μια εξαιρετική εισαγωγή στον γοητευτικό κόσμο της Σοβιετικής Τέχνης της δεκαετίας του '20, εκφραστής και αναδιαμορφωτής της οποίας υπήρξε ο Μαγιακόφσκι. Μέσα από προσωπικά αντικείμενα, αφίσες σχεδιασμένες από τον ίδιο, φουτουριστικές εγκαταστάσεις (installations), γλυπτά και πίνακες, αποσπάσματα ποιημάτων, εφημερίδες και φωτογραφίες ξεπηδά η ζωή, το καλλιτεχνικό έργο και η επαναστατική δράση του μεγάλου ρώσου ποιητή, ενώ ταυτόχρονα ζωντανεύει η ιστορία και η πορεία της επανάστασης στη Ρωσία του 1920.

Το Μουσείο εγκαινιάστηκε το 1974 στο κτίριο όπου ο Μαγιακόφσκι έζησε τα τελευταία 12 χρόνια της ζωής του και σχεδιάστηκε σύμφωνα με τις αρχές του κονστρουκτιβισμού και της ρωσικής πρωτοπορίας. Οι δημιουργοί του κατάφεραν να διαμορφώσουν ένα μοντέλο της εποχής και του κόσμου του Μαγιακόφσκι που μετατρέπει την ποιητική μεταφορά σε ποιητική σύνθεση, εκφράζει το πνεύμα και τη φαντασία του καλλιτέχνη, αποκαλύπτει το εσωτερικό νόημα των πραγμάτων και μετατρέπει τον

επισκέπτη από έναν πειθαρχημένο παρατηρητή μουσείου σε συμμετοχο και συνδημιουργό.

Στο εξωτερικό μέρος του κτιρίου υπάρχει μια κατασκευή-διαχωριστικό που καλύπτει το μεγαλύτερο μέρος της πρόσοψης -ένα σύνορο ανάμεσα στον περιβάλλοντα χώρο και το μνημείο, «ένα σύμβολο του χρόνου που σταμάτησε τη ροή της ζωής». Στην είσοδο υπάρχει ένας χώρος υποδοχής, ένα σκοτεινό και μυστηριακό φουαγιέ, που μοιάζει με τα αντίστοιχα των θεάτρων. Καλεσμένοι είναι ποιητές που «δεν αγάπησαν και δεν κάπνισαν το τελευταίο τους τσιγάρο» όπως οι Francois Villion, Alexander Pushkin, Marina Tsvetaeva. Από εκεί ξεκινάει μια σκάλα χωρίς προστατευτικά κάγκελα που αναπτύσσεται σε ελικοειδή σχηματισμό για να ταξιδέψει τους επισκέπτες μέσα από διαφορετικές θεματικές στη ζωή και τα έργα του Μαγιακόφσκι και να τους οδηγήσει τελικά στο δωμάτιο του συγγραφέα στον 4ο όροφο. Μέσα σ' ένα λαβύρινθο χρωμάτων και αντικειμένων –από τις μπότες του και τα χαρτιά περιτυλίγματος γλυκών μέχρι τα χειρόγραφα και τις αφίσες του- ο επισκέπτης έχει τη δυνατότητα να γνωρίσει όλες τις πτυχές του πολυδιάστατου αυτού καλλιτέχνη στο ταξίδι του από τη νεότητα στην ωριμότητα, από την προσωπική αναζήτηση στην επανάσταση, από την ποίηση στο θέατρο, από την Ευρώπη στην Αμερική, από τον αγώνα για μια καλύτερη ζωή στον οικειοθελή θάνατο.

Σήμερα μετά από 50 χρόνια από το

θάνατο του μεγάλου Ρώσου ποιητή που επηρέασε την ευρύτερη κουλτούρα του 20ου αιώνα και συνδέθηκε όσο λίγοι με την ιδέα της επανάστασης και της ανατροπής η ιστορία μοιάζει να τον δικαιώνει και οι στίχοι του, επαναστατικοί αλλά και ερωτικοί, συντροφεύουν το παρόν μας και απλώνουν το χέρι στο μέλλον μας.

**«Τη σκέψη
στο πλαδαρό μυαλό σας που ονειρεύεται,
σαν υπηρέτης λαίμαργος σε καναπέ λιγδιάρικο
με την καρδιά κουρέλι ματωμένο θα ερεθίσω·
χορταστικά χλευαστικός, ξεδιάντροπος και
καυστικός».**

(Σύννεφο με παντελόνια)

Γράφει η Βαλεντίνα Παρασκευαΐδου

Οι φωτογραφίες είναι από τη συλλογή αφισών του Μουσείου V.V. Mayakovsky:
"We demand peace",
Social posters of the cold war.

iinfo

- <http://www.museum.ru/majakovskiy/>
- <http://rt.com/news/prime-time/mayakovsky-museum-moscow-excursion/>
- <http://www.plakaty.ru/authors?id=66&sort=lname>

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Γιούλα Μπουντάλη

Η «Χώρα Προέλευσης», του Σύλλα Τζουμέρκα, βγήκε φέτος στις αίθουσες μετά από θερμή υποδοχή στο φεστιβάλ της Βενετίας. Η Γιούλα Μπουντάλη είναι συν - σεναριογράφος και πρωταγωνίστρια της. Σπούδασε θέατρο στην Αθήνα, έκανε μεταπτυχιακές σπουδές Θεατρολογίας στην Κρήτη και έχει κάνει υποκριτική στο Stella Adler Studio, το Central School of Speech and Drama και το The Poor School. Έχει γυρίσει δύο ντοκυμαντέρ, τα Erasmus: "Questions on Culture" και "Communal Kitchen". Είναι συν - σεναριογράφος στην βραβευμένη το 2002 με το πρώτο κρατικό βραβείο, μικρού μήκους ταινία «Βροχή».

- Έχεις ασχοληθεί με την τέχνη των παραστάσεων από διαφορετικά πόστα. Γιατί σε ελκύει τόσο;

Οι ιστορίες και η ιδέα της αναπαράστασής τους είναι ό,τι πιο συναρπαστικό. Ζούμε *prima vista*. Η αναπαράσταση της κάθε ανθρώπινης ιστορίας είναι μια πράξη που τα βάζει με τον χρόνο, το διευρύνει ώστε να μπορούμε να επαναλάβουμε τη ζωή μας και να δοκιμάζουμε νέους τρόπους μέχρι να βρούμε πώς να είμαστε πιο αληθινοί. Νομίζω ότι η «αναπαράσταση» που είναι η βασική σύλληψη του θεάτρου και του κινηματογράφου, σου αποκαλύπτουν μια μεγάλη αλήθεια: ότι για τον άνθρωπο ηδονικό είναι να νιώθει αληθινός, όχι νικητής.

- Η «Χώρα προέλευσης» είναι μια ταινία βαθιά πολιτική και εξαιρετικά επίκαιρη. Σήμερα, που είναι καυτό ερώτημα η σχέση μεταξύ κοινωνίας και ατόμου, πως αλληλοδιαμορφώνονται και πως μοιράζονται οι ευθύνες μέσα από την ταινία; προκύπτει απάντηση;

Αυτό που νιώθαμε καθαρά δουλεύοντας το σενάριο της «Χώρας Προέλευσης» ήταν η αίσθηση μιας ελεύθερης πτώσης στην οποία συμμετείχαμε όλοι: θεσμοί, κυβερνήσεις, άνθρωποι, δρόμοι και διαδηλώσεις, Πανεπιστήμια, σχέσεις αίματος, ελπίδες για το μέλλον, έρωτες, μίσση και φόβοι. Αυτή η αίσθηση δημιούργησε τον ολοένα αυξανόμενο ρυθμό της δίνης που αρπάζει τους ήρωες όσο προχωρά η ταινία. Αλλά νομίζω ότι το βασικότερο σε σχέση με μια βαθιά σχέση που υπάρχει μεταξύ των όσων δείχνει η Χώρα Προέλευσης με αυτό που ζούμε σήμερα, είναι ότι δείχνει όχι μόνο την πώση, αλλά την βεβαιότητα της πρόσκρουσης που την ακολουθεί. Αυτή η χώρα, αυτή η οικογένεια της ταινίας δεν μένουν εκκρεμείς. Προσκρούουν σε όσα έκαναν για χρόνια και συντρίβονται. Και η ταινία ξεκινά να χτίσει την όποια πιθανή συνέχεια της ιστορίας τους, στους μαθητές μιας τάξης σχολείου που ανακαλύπτουν σιγά - σιγά τι είναι στο ποίημα του Σολωμού, «η Ελευθερία». Και την βλέπουν δακρυσμένη, ματωμένη, μόνη, να ζητάει βοήθεια. Έτσι, νιώθω σήμερα. Και νομίζω το να μπορέσουμε να αντέξουμε αυτό είναι η μεγαλύτερη ευθύνη μας.

- Ο «Κauκασιανός Φοίνικας» δέχθηκε πάρα πολύ καλά σχόλια, για το κείμενο, την ερμηνεία ακόμα και το στήσιμο του χώρου. Τι σημαίνει για σένα αυτή η παράσταση;

Ο «Κauκασιανός Φοίνικας» είναι η ιστορία μιας κοπέλας που αποφασίζει να θυμηθεί και να αναμετρηθεί με γεγονότα που τη σημάδεψαν. Είναι η ιστορία μιας ενηλικίωσης με την έννοια ότι κάποιος συνειδητοποιεί ότι πάνω απ' όλα θέλει να ζήσει, παρά το παρελθόν που τον κρατά ακινητοποιημένο. Είναι η σχέση της με ένα σπίτι, το πατρικό της σπίτι, που στο τέλος παίρνει την ευθύνη και αποφασίζει να το γκρεμίσει. Είναι η απόφασή της να απομακρυνθεί από όλα όσα γνώριζε και να μιλά πια μόνο σε αγνώστους. Σαν το μυθικό πουλί, το Φοίνικα, βλέπει ότι μόνο αν θαφτεί στις στάχτες της μπορεί να ξαναγεννηθεί. Δεν νομίζω ότι έχει τελειώσει αυτή η παράσταση ούτε για μένα ούτε για τους ανθρώπους που δουλέψαμε μαζί, τον Γιώργο Συμεωνίδη, τη Μαγιά Τρικεριώτη και τον Σύλλα Τζουμέρκα.

- Μελλοντικά τι σχεδιάζεις;

Για την επόμενη χρονιά έχω αρχίσει να δουλεύω δύο σχέδια για το θέατρο με τον Ευριπίδη Λασκαρίδη και τον Σύλλα Τζουμέρκα. Με τον Σύλλα έχουμε αρχίσει να γράφουμε και ένα νέο σενάριο για ταινία. Αυτά σχεδιάζω εγώ. Βέβαια, αγωνιώ για το τι σχεδιάζει από τη μεριά της η επόμενη χρονιά!

Συνέντευξη: Χριστίνα Πλούτογλου

Η «ΑΓΝΩΣΤΗ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

*«Το πασίγνωστο και το κρυμμένο,
μύθοι, θρύλοι και θησαυροί
σε αυτή την πόλη».*

κάτι γνωστό...

Έχουμε περάσει άπειρες φορές από μπροστά του, έχουμε μάλλον όλοι αναρωτηθεί πώς στο κέντρο της πόλης μια τόσο μεγάλη περιουσία μένει ανεκμετάλλευτη και ίσως να έχουμε πει μια μπύρα ή ψωνίσει ένα ρούχο από τα μαγαζιά στο ισόγειο του. Αλλά το μυστήριο παραμένει μυστήριο, τι συμβαίνει με το **«κόκκινο σπίτι»**; Ακριβώς πάνω στη συμβολή των οδών Αγίας Σοφίας και Ερμού, με μια ομορφιά που σου παίρνει την ανάσα στέκεται παμπάλαιο και ερειπωμένο το **επιβλητικό αυτό κτίριο**. Εννοείται ότι το κατοικούν στοιχειά, καμένοι έρωτες και όλη η μυθολογία των πόλεων. Στους πιο σπλάτερ αστικούς μύθους το κόκκινο σπίτι είναι άντρο βρικολάκων ενώ στους πιο λαιτ είναι μπλεγμένα τα κληρονομικά με ένα μικρό χωριό να διεκδικεί κάποιο ποσοστό επί του κάθε τούβλου. Κυκλοφορεί επίσης και ο μύθος της εκκεντρικής γιαγιάς ιδιοκτήτριας. Τι ψήγματα αλήθειας έχουν, αν έχουν, όλα αυτά, θα σας γελάσω!

Το κόκκινο σπίτι είναι των αρχών του 20ου αιώνα, χτίστηκε το 1926. Είναι το μέγαρο του Ναουσαίου κλωστοϋφαντουργού Ιωάννη Λόγγου και στο ισόγειο λειτουργούσε η «Έκθεση Υφασμάτων Ναούσης» και αργότερα το καφενείο Ερμής, στέκι εκπαιδευτικών και λογίων, που λειτούργησε μέχρι το 1992. Πρόκειται για έργο του αρχιτέκτονα Τζενάρι που κατασκευάστηκε από την «Ανώνυμο Εταιρεία Νέων Χωρών». Τόσο η κατασκευαστική εταιρεία, όσο και η κλωστοϋφαντουργία του Λόγγου βρήκαν άδοξο τέλος η πρώτη από χρεοκοπία, η δεύτερη από πυρκαγιά! **Το κόκκινο σπίτι κατοικήθηκε για πολλά χρόνια, αλλά επίσης έχει μείνει έρημο για πολλά χρόνια, μάλλον για πάνω από 25.**

Το 1983 με απόφαση του υπουργού πολιτισμού το κτίριο κρίθηκε διατηρητέο, έπειτα περίμενε 24 χρόνια μέχρι **το 2007 εκδόθηκε υπουργική απόφαση για απαλλοτρίωση ή εξαγορά του με σκοπό την προστασία, την αναπαλαίωση και την διάθεση του για πολιτισμικές χρήσεις** μετά από πρόταση της Εφορείας Νεότερων Μνημείων Κεντρικής Μακεδονίας, της Διεύθυνσης Νεότερης και Σύγχρονης Κληρονομιάς και του Κεντρικού συμβουλίου Νεότερων Μνημείων (υπηρεσίες του υπουργείου Πολιτισμού). Όμως δύο χρόνια αργότερα, το 2009, πάλι με εισήγηση της Διεύθυνσης Νεότερης και Σύγχρονης Κληρονομιάς η απόφαση αναιρέθηκε και έτσι

είμαστε πάλι στην αρχή. Σήμερα το κτίριο παραμένει ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Άγνωστη παραμένει η τύχη του, το ίδιο και η μοίρα του.

κάτι καινούριο...

Η Δαγκλή είναι ένα από τα πιο στενά δρομάκια της πόλης, ενώνει την Σβώλου με την Τιμισκή. Έχει μάλλον τους ωραιότερους φανοστάτες. Εδώ και λίγες εβδομάδες επιφυλάσσει μια έκπληξη λουσμένη στο γαλάζιο φως νέον.

Κοιτώντας έναν πίνακα είναι σαν να κοιτάζεις σε ένα παράθυρο. Ένα παράθυρο που σου ανοίγει ένα καινούριο κόσμο, σου δείχνει μια άλλη πραγματικότητα. Φαντάσου όμως τι θα γινόταν αν αυτό το παράθυρο σε κοίταζε πίσω. Αν ήταν διαμπερές, αν δεν ήταν τυφλό, αν είχε βάθος, είχε σάρκα και οστά και σε παρατηρούσε και αυτό. **Αυτό σου συμβαίνει στην Δαγκλή 32. Συναντάς την Closed Gallery, μια κλειστή γκαλερί** όπως αναμφίβολα δηλώνει το όνομα της, όπως αναμφίβολα δηλώνει η παρουσία της. Κλειστή και όμως αναμφίβολα ανοίγει ένα παράθυρο. Κάτω από την φωτεινή (ανάβει μόνο το βραδάκι) επιγραφή στην the closed gallery εκτίθεται ένα στημένο σκηνικό. Το κατάστημα στο νούμερο 32 είναι όλο μια βιτρίνα, μια έκθεση. Το φυλλάδιο της γράφει:

«Προς τους κατοίκους της οδού Δαγκλή. Από τον τελευταίο χρόνο (αν όχι από πολύ νωρίτερα) τα οικονομικά όλων μας δεν πάνε καθόλου καλά. Αυτό επηρεάζει όλους τους τομείς της ζωής.

Κανείς δεν περιμένει, βέβαια από τους καλλιτέχνες να αναλύσουν τον τρέχοντα προϋπολογισμό, όμως όλοι νιώθουμε τις επιπτώσεις της παγκόσμιας οικονομικής, και όχι μόνο, κρίσης.

Αυτό που σκεφτήκαμε, σαν καλύτερο τρόπο αντιμετώπισης αυτού του προβλήματος ήταν να δημιουργήσουμε έναν χώρο όπου, ενώ θα παράγουμε, δεν θα πουλάμε και δεν θα πληρωνόμαστε για αυτό.

Θέλουμε να δημιουργήσουμε καταστάσεις και όχι περιουσίες για όσο αντέξουμε.

ζούμε σε μια πολύ δύσκολη εποχή και με κάποιον τρόπο πρέπει να έρθουμε αληθινά κοντά, και ας μαλώσουμε κιόλας.

Η φυσική μας παρουσία είναι ο,τι παράγουμε, το σώμα είναι το δοχείο μέσα στο οποίο υπάρχει μια θάλασσα συναισθημάτων και εικόνων, που πρέπει να μεταδοθεί. Η τέχνη είναι η γλώσσα που επιλέξαμε. Με αυτήν μιλάμε και δεν έχει σημασία το λάθος στην μετάφραση. Αρκεί που ακουγόμαστε.

The closed Gallery.

ΑΝΟΙΧΤΑ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ, ΚΛΕΙΣΤΑ ΑΠΟ

ΑΥΡΙΟ...

Κοιτάξτε προς τα μέσα: Επιστρέψαμε αφού ρουφήξαμε το κακό που μας ποτίσανε, τόσο, ώσπου λιάσαμε, για να ξαναφυτρώσουμε εκεί που μας άφησαν. Είμαστε εδώ για να συνεχίσουμε να ρουφάμε το διοξείδιο των συναισθημάτων σας. Πλέον δεν μας αγγίζει τίποτα:εκπέμπουμε σε άλλα μήκη κύματος». Στους τοίχους τεράστιες μορφές με πολυπλόκαμους δεσμούς μεταξύ τους, στο κέντρο ένα επιδαπέδιο ρολόι, σωρός από σύριγγες και ένα πικάπ που γυρίζει διαρκώς, πάνω του το μυαλό, ένας εγκέφαλος. Αυτό που μου αρέσει στην κλειστή γκαλερί είναι η παρέμβαση. Η παρέμβαση στο αστικό τοπίο, η ανάδειξη του περιστασιακού και του φευγαλέου. Υπάρχει μόνο για να τη δει αυτός που στέκεται. Το προσωπικό του καλλιτέχνη περιμένει το βλέμμα του περαστικού. Δεν περιμένει τίποτα από τον θεατή, ούτε εμπορική συνδιαλλαγή, ούτε καν κριτική και έτσι με αυτήν την απελευθέρωση από απαιτήσεις τον κάνει συνδημιουργό. **Η κλειστή γκαλερί είναι εκεί γιατί την κοιτάξεις, την κοιτάξεις γιατί είναι εκεί. Και μιας και αυτή είναι η μόνη σχέση που μπορεί να αναπτυχθεί γίνεται η ουσία της.** Αυτόματα γινόμαστε συνένοχοι. Ένα σχόλιο στην αστική ζωή μας, την σύνθετη και απλή, ακατανόητη μα δική μας. Έτσι λοιπόν το ιδιωτικό γίνεται δημόσιο και το δημόσιο ιδιωτικό.

Πάντως κάποιον αφιερώνουν δημιουργία, χρόνο και χρήματα για την λειτουργία της. Όπως και να' χει μου αρέσουν. Όχι μόνο αυτοί ειδικά, αλλά όλοι αυτοί που **ακόμα, ή μάλλον συγκεκριμένα τώρα, απευθύνονται στο σύνολο και όχι στο κοινό, στην κοινωνία και όχι στον εαυτό τους.**

Γράφει η Χριστίνα Πλούτογλου

Book Reviews

Επιμέλεια – παρουσίαση, Ράνια Καταβούτα

Τζόναθαν Κόου

Ο ιδιωτικός βίος του Μάξουελ Σιμ

Μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου, Εκδ. Πόλις, 2010

Το βιβλίο του Τζόναθαν Κόου αφορά τον Μάξουελ Σιμ, έναν άντρα σαράντα οκτώ ετών, χωρισμένο και απομονωμένο για μήνες στο σπίτι λόγω κατάθλιψης, που προσπαθεί να ξεδιαλύνει τις σχέσεις με τον πατέρα του και ταυτόχρονα να ξαναβρεί ένα νόημα στη ζωή του. Με αφορμή μια καινούρια δουλειά αρχίζει τη διαδρομή που τον φέρνει βήμα-βήμα αντιμέτωπο με το παρελθόν του. Τα πρόσωπα που συναντά τον ωθούν να ξεδιαλύνει το μυστήριο του βίου του οδηγώντας τον αναπόφευκτα στη σύγκρουση με τον εαυτό του. Στην πορεία αυτή αρχίζει να ταυτίζεται με την ιστορία του θαλασσοπόρου Ντόναλντ Κρόουχερστ, μια ιδιαίτερη, αυτοκαταστροφική προσωπικότητα που τον στιγματίζει. Πού θα καταλήξει ο Μάξουελ Σιμ; Θα αντέξει την αναμέτρηση με τα μυστικά της οικογένειάς του; Θα καταφέρει να υπερβεί τη μοναξιά του και να επικοινωνήσει

με τους άλλους, όπως τόσο προσδοκά; Το τέλος του βιβλίου επιφυλάσσει μια αναπάντεχη έκπληξη...

Ο *ιδιωτικός βίος του Μάξουελ Σιμ* του Τζόναθαν Κόου είναι μια ρεαλιστική ιστορία, γραμμένη με χιούμορ και σαρκασμό. Ο τρόπος που ο συγγραφέας αποτυπώνει τη σύγχρονη πραγματικότητα θέτει έναν προβληματισμό γύρω από τις ανθρώπινες σχέσεις και την εξέλιξη της τεχνολογίας, η οποία διευκολύνει τη ζωή μας, ταυτόχρονα όμως μας οδηγεί όλο και πιο πολύ στην απομόνωση ενός αμφιλεγόμενου ιδιωτικού βίου. Είναι ειρωνικό το γεγονός ότι αν και η εξέλιξη της τεχνολογίας δείχνει να υπόσχεται πολλά σε επίπεδο επικοινωνίας, καθώς βλέπουμε να αναπτύσσονται διαρκώς νέες εφαρμογές στα κινητά τηλέφωνα και στο διαδίκτυο, εντούτοις οι άνθρωποι μένουν όλο και περισσότερο μόνοι. Στην ιστορία του Μάξουελ η τεχνολογία επεμβαίνει καταλυτικά δίνοντας του την ψευδαίσθηση ότι καλλιεργεί ένα δίαυλο επικοινωνίας με τους άλλους, όπως με τους υποτιθέμενους φίλους στο facebook ή τη διαδικτυακή συνομιλία με την πρώην γυναίκα του. Όμως η απόπειρα αυτή είναι πλασματική και αποβαίνει άκαρπη, αφενός γιατί οι φίλοι στο facebook αδιαφορούν για τη ζωή του πρωταγωνιστή, αφετέρου γιατί στην επικοινωνία με τη γυναίκα του ο Μάξουελ υποκρίνεται ένα άλλο πρόσωπο προκειμένου να την προσεγγίσει. Ως προβολή της επιθυμίας του Μάξουελ για μια υγιή σχέση με την οικογένειά του είναι η ιστορία της Κινέζας που τρώει μαζί με την κόρη της στο εστιατόριο. Ο Μάξουελ διακρίνει στα δυο πρόσωπα την οικειότητα, την επικοινωνία και την αμοιβαία αγάπη που δεν κατάφερε ούτε να βιώσει ο ίδιος, αλλά ούτε να την προσφέρει αντίστοιχα. Έτσι, η ιστορία του Μάξουελ αποκτά όλο και πιο έντονα ένα πλέγμα μοναξιάς. Παράλληλα, αρχίζουν σταδιακά να αποκαλύπτονται γεγονότα του παρελθόντος που συνθέτουν ένα οδυνηρό παζλ για την ψυχική κατάσταση του Μάξουελ, οδηγώντας τον σταδιακά στην απώλεια της συνειδητής αίσθησης της πραγματικότητας. Το αποκορύφωμα αυτής της απώλειας είναι η ανάπτυξη σχέσεων με το δορυφορικό πλοηγό του αυτοκινήτου, καθώς η γυναικεία φωνή του πλοηγού γίνεται το υποκατάστατο της συντροφικότητας που έχει ανάγκη. Επομένως, αυτό που συνολικά διατρέχει το βιβλίο του Κόου είναι η μοναξιά του πρωταγωνιστή, από την οποία πασχίζει να ξεφύγει με όχι επιτυχημένο τρόπο. Πρόκειται, λοιπόν, για μια ιστορία που θίγει το ζήτημα της επικοινωνίας των ανθρώπων και τις διαστάσεις που μπορεί να λάβει η διαρκής ματαιώσή της. Η γραφή του Κόου διατηρεί το μυθολογικό χαρακτήρα της και δεν ολισθαίνει εις βάρος της αισθητικής-ψυχαγωγικής της διάστασης, καθιστώντας το βιβλίο απολαυστικό στην ανάγνωσή του.

Ο Τζόναθαν Κόου θεωρείται από τους σημαντικότερους σύγχρονους Βρετανούς συγγραφείς. Γεννημένος το 1961 στο Μπέρμιγχαμ σπούδασε φιλολογία στο Κάιμπριτζ και είναι διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Γουόρικ, στο οποίο και δίδαξε. Παράλληλα, εργάστηκε ως μουσικός και δημοσιογράφος. Τα βιβλία του κατά κύριο λόγο διαπλέκουν την κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα με την προσωπική ζωή των ηρώων σκιαγραφώντας την ιστορία της Μεγάλης Βρετανίας από τα τέλη του '70 ως σήμερα. Άλλα βιβλία του Κόου μεταφρασμένα στα ελληνικά είναι: *Οι νάνοι του θανάτου* (1990), *Τι ωραίο πλιάτσικο!* (1994), *Το σπίτι του ύπνου* (1997), *Η λέσχη των τιποτένιων* (2001), *Ο κλειστός κύκλος* (2005), *Σαν τη βροχή πριν πέσει* (2007).

Επιμέλεια – Παρουσίαση, Σμαρώ Ευσταθίου

Μεχμέτ Μουράτ Σομέρ

Δολοφονίες Προφητών

Μετάφραση: Ι. Τσοκώνα, Εκδ. Πατάκη, Αθήνα 2011

Η Μις Μάρπλ της Κωνσταντινούπολης είναι ένας γοητευτικός, καλλιεργημένος, σαραντάχρονος... τραβεστί με εξαιρετικές επιδόσεις τόσο στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές όσο και στις πολεμικές τέχνες, που προτιμά τα στενά φορέματα από τις καρό φούστες της Αγγλίδας συναδέλφου του.

Στο δεύτερο βιβλίο του Τούρκου συγγραφέα Μεχμέτ Μουράτ Σομέρ με τίτλο «Δολοφονίες Προφητών», ο ήρωας του καλείται να εξιχνιάσει μια σειρά ειδικών εγκλημάτων με θύματα τραβεστί. Όπως και στο προηγούμενο βιβλίο που εκδόθηκε πέρσι στα ελληνικά («Το φονικό φιλί», εκδ. Πατάκη), έτσι και σε αυτό ο αφηγητής και ερασιτέχνης ντετέκτιβ με αδυναμία στην Ώντρεν Χέμπτον, τα κοκτέιλς και τα τηλεπαιχνίδια γνώσεων, δε διστάζει να αφήσει για λίγο τη διεύθυνση του κλαμπ του στην Κωνσταντινούπολη, προκειμένου να ανακαλύψει τον κατά συρροή δολοφόνο των τραβεστί με τα ονόματα προφητών. Πρόκειται για ένα σύγχρονο μυθιστόρημα, το οποίο με το χιούμορ και την αστυνομική πλοκή του, μας ξεναγεί στα σκοτεινά δρομάκια και την επικίνδυνη πλευρά της νυχτερινής Κωνσταντινούπολης. Αποτελεί μέρος της σειράς «Η ακολουθία του Βοσπόρου-Σκοτεινή Κωνσταντινούπολη», η οποία έχει ήδη κυκλοφορήσει σε πολλές χώρες εκτός Τουρκίας χαρίζοντας διεθνή αναγνώριση στο συγγραφέα της. Ο Μεχμέτ Μουράτ Σομέρ γεννήθηκε στην Αγκυρα το 1959. Εκτός από αστυνομικά μυθιστορήματα, έχει γράψει σενάρια για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, καθώς και κριτικές για την κλασική μουσική σε εφημερίδες και περιοδικά.

ΕΚΕΜΕΛ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Βραβεία Λογοτεχνικής Μετάφρασης 2011

Το Ευρωπαϊκό Κέντρο Μετάφρασης Λογοτεχνίας και Επιστημών του Ανθρώπου (ΕΚΕΜΕΛ) και τα Ινστιτούτα της Αθήνας - Ελληνοαμερικανική Ένωση, Ινστιτούτο Γκαίτε, Ινστιτούτο Θεοβάντες και Ιταλικό Μορφωτικό Ινστιτούτο - θα απονείμουν τα Βραβεία Λογοτεχνικής Μετάφρασης 2011 σε πέντε μεταφραστές της αγγλόφωνης, γαλλόφωνης, γερμανικής, ισπανόφωνης και ιταλικής λογοτεχνίας αντίστοιχα. Η απονομή των βραβείων θα γίνει την Παρασκευή 30 Σεπτεμβρίου, παγκόσμια Ημέρα Μετάφρασης, στην Ελληνοαμερικανική Ένωση. Το βραβείο σε κάθε νικητή συνοδεύεται από το χρηματικό ποσό των 3.000 Ευρώ και δικαίωμα διαμονής για ένα μήνα στο «Σπίτι της Λογοτεχνίας» στις Λεύκες της Πάρου ή στο «Σπίτι της Λογοτεχνίας» στο Κράσι του Δήμου Μαλίων Κρήτης.

Δικαίωμα συμμετοχής έχουν οι λογοτεχνικές μεταφράσεις που εκδόθηκαν το 2010, ανήκουν στο χώρο του μυθιστορήματος, του διηγήματος, της ποίησης και του θεάτρου και έχουν κατατεθεί στην Εθνική Βιβλιοθήκη έως και την 31η Ιανουαρίου 2011.

FESTIVALS

BALKAN SUMMER FESTIVALS

Το παρατηρήσατε και εσείς; Φέτος ολοένα και περισσότερο από άλλες χρονιές άρχισε να δυναμώνει η τάση να ανηφορίζουμε προς το γειτονικό βορρά για να ακούσουμε κάποιο συγκρότημα ή να πάμε σε ένα φεστιβάλ. Η απόσταση «παλεύεται» και αν οργανωθεί παράλληλη εκδρομή μπορεί να γίνει ονειρικό road trip. **Μαζέψαμε και σας παρουσιάζουμε κάποιες από τις επιλογές που υπάρχουν για το υπόλοιπο καλοκαίρι.** Καλό ταξίδι, καλή διασκέδαση «και πού και πού να μην ξεχνάς να τηλεφωνάς σπίτι παιδί μου».

Καταρχάς αν δεν έχεις πάει στην Κωνσταντινούπολη αυτός είναι από μόνος του ένας λόγος για να πας. Δεν είναι πόλη, είναι πολιτεία, δεν κοιμάται ποτέ, η ομορφιά της είναι απερίγραπτη και το 99% των επισκεπτών της -επίσημη έρευνα μεταξύ φίλων- την ερωτεύεται, θέλει να ξαναγυρίσει, ονειρεύεται μια μέρα να ζήσει εκεί και αλλά τέτοια ερωτευμένα (το 1% ή έπεσε σε κακό τουριστικό γραφείο ή του σούφρωσαν το πορτοφόλι). Δεν έχει κίνδυνο, δεν θα πάθεις γαστρεντερίτιδα και δεν θα σε αντιμετωπίσουν κάπως επειδή είσαι από την

Ελλάδα. Αρκεί όπως σε κάθε ταξίδι να τηρείς την κοινή λογική, τον κώδικα ευγένειας, να μην βγεις γυμνός στο δρόμο σκορπώντας λεφτά και να μην βρίζεις και φτύνεις τον κόσμο. Πράγματα που μακάρι δηλαδή να τα ακολουθείς και στο σπίτι σου, γιατί αλλιώς αδελφάκι μου είσαι για δέσιμο. Αν παρολαυτα θέλεις ένα επιπλέον λόγο για να επισκεφτείς την Κωνσταντινούπολη και είσαι λάτρης της τζαζ τότε σου έχω περίφημα νέα! Ήδη 27 χρονών το τζαζ φεστιβάλ της Πόλης (**International Istanbul Jazz Festival**) 1-19/7, τμήμα του φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης (Istanbul Festival), μετράει στο ενεργητικό του αναρίθμητες μεγαλεπήβολες παρουσίες που συχνά ...ξεφεύγουν από το φάσμα της τζαζ. Ενδεικτικά αναφέρω μερικούς που είναι πολύ αγαπητοί εδώ: Norah Jones, Eric Clapton, Sting, Tori Amos, Elvis Costello, Massive Attack, Bjork, Dead Can Dance, Loreena McKennitt, Lou Reed, Nick Cave, Marianne Faithfull, PJ Harvey. Φέτος περηφανεύεται για τον προσκεκλημένο του Paul Simon, του θρυλικού ντουέτου Simon & Garfunkel, που περιοδεύει για να προωθήσει τον καινούριο του προσωπικό δίσκο. Με άπειρες

συναυλίες από ντόπιους και ξένους καλλιτέχνες (άπειρες πραγματικά, γι'αυτό σας παραπέμπω στο link) θα σας επιβραβεύσει για την απόφασή σας και ωωχ ποιος σας ακούει όταν γυρίσετε, έκανα και το ένα έκανα και το άλλο πήγαμε από εδώ και πήγαμε από εκεί....

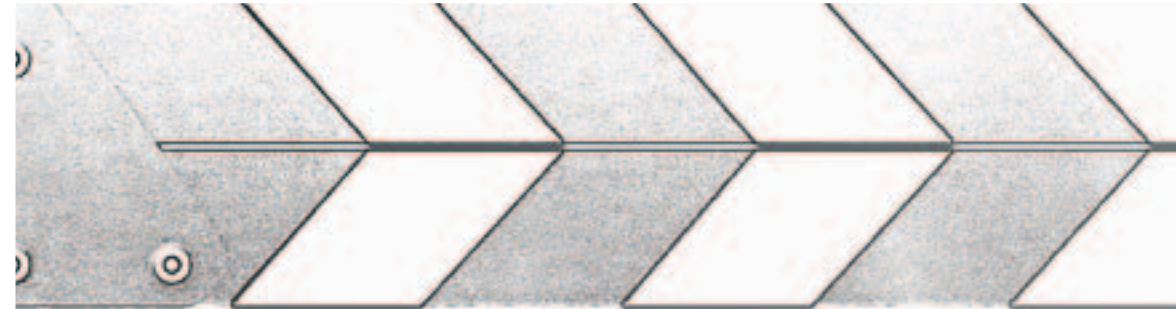
Άμα δε θες μουσικές και ψήνεσαι περισσότερο για ταινιούλες σου έχω καταπληκτική πρόταση. Από **22 ως 30 Ιουλίου στο εξαιρετικό Σεράγεβο γίνεται το Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Σεράγεβο (Sarajevo Film Festival)**. Πραγματικά γεννημένο στις στάχτες του πολέμου, ξεκίνησε το 1995, το φεστιβάλ έθεσε ένα πολύ υψηλό στόχο που κατάφερε να τον εκπληρώσει. Κατάφερε να αποτελέσει την κύρια πλατφόρμα κινηματογραφικής συνάντησης των δημιουργών της νοτιανατολικής ευρώπης. Καλλιτέχνες συναντιούνται με παραγωγούς, υπάρχει ειδική πρόνοια του φεστιβάλ για την διασύνδεση τους, προσφέρεται το βήμα σε νέους δημιουργούς και οργανώνονται σεμινάρια με εξέχοντες επαγγελματίες του χώρου. Αλλά πέρα από τους εκπαιδευτικούς στόχους και τις επαγγελματικές ευκαιρίες που προσφέρει, η ικανοποίηση του

κοινού παραμένει βασικό στοιχείο του οράματος και της αποστολής του. Προσφέρει οχτώ διαφορετικές θεματικές για κάθε προτίμηση: το competition program (το διαγωνιστικό πρόγραμμα) με ταινίες μυθοπλασίας, μικρού μήκους και ντοκιμαντέρ, το In focus που παρουσιάζει τις επιλεγμένες ως καλύτερες ταινίες της νοτιανατολικής Ευρώπης, το panorama με επιλογές από ανερχόμενους και καταξιωμένους σκηνοθέτες, το new currents για ταινίες που πειραματίζονται με το μέσο της κινηματογράφησης, το tribute to... που είναι αφιερωματικό, το open air cinema, που παρουσιάζει μεγάλες και ακριβές παραγωγές, το children's programme, που φυσικά απευθύνεται σε παιδιά και το teen arena που απευθύνεται σε εφήβους και μάλιστα είναι διαγωνιστικό οι νικητές αναδεικνύονται από το εφηβικό κοινό αλλά και τους έφηβους κριτές! Επίσης στο φεστιβάλ ξεχωρίζουν οι δυο ελληνικές ταινίες Wasted Youth του Αργύρη Παπαδημητρώπουλου και Jan Vogel & Αμνηστία του Μπουγιάρ Αλιμάνι. Επίσης στο φεστιβάλ ξεχωρίζουν οι δυο ελληνικές ταινίες Wasted Youth του Αργύρη Παπαδημητρώπουλου και Jan Vogel & Αμνηστία του Μπουγιάρ Αλιμάνι.

Φέτος το πρώτο και βαρύ, είναι αλήθεια, όνομα του φεστιβάλ είναι ο Βιμ Βεντερς (Wim Wenders) που θα φέρει εκεί το πολυαναμενόμενο και μάλλον μελλοντικό σημείο αναφοράς "Πίνα", το έργο του για την περίφημη χορεύτρια Pina Baus. Αν δεν θες αστικό τουρισμό και το μόνο που θες είναι να χορέψεις, να χορέψεις, να χορέψεις δίπλα στην ακτή σε ρυθμούς ηλεκτρονικής μουσικής τότε τυχερούλη, η ευχή σου θα πραγματοποιηθεί! **To Sonica Festival που οργανώνεται από τις 12 ως τις 15 Αυγούστου, στην πιο μακριά παραλία του Μαυροβουνίου στην velika plaza, που το 2010 περιλήφθηκε στους καλύτερους ταξιδιωτικούς προορισμούς από το New York Times.** Τα νερά είναι καταπράσινα ή καταγάλαζα αναλόγως σε τι βάθος είσαι και τριγύρω υπάρχει η μαγεία των Αδριατικών ακτών. Διαθέτει αμέτρητα ονόματα dj, δυο σκηνές, την κύρια σκηνή όπου φιλοξενεί dj που παίζουν trance, από "deep progressive" ως "rump-ing psygressive" και την εναλλακτική σκηνή, ως εναλλακτική για τότε που θα κουραστείς από τον χορό και θα θες να ξαποστάσεις και παίζει ambient, chill, down-tempo, dub και electronica. Το Sonica ενδιαφέρεται να ικανοποιήσει

όλες τις προσδοκίες των επισκεπτών του γι' αυτό πέραν της μουσικής μας τονίζει πως έχει τοπική και διεθνή κουζίνα, βιολογική και χορτοφαγική κουζίνα, θεραπευτικά σεμινάρια αυτοβοήθειας, οπτικά σόου, διάφορες παραστάσεις και πάνω απ' όλα χίπικο, ενωμένο με την φύση, tribal περιβάλλον. Αν σας αρέσει η ιδέα της χορευτικής συνταγής αλλά το Sonica σας πέφτει λίγο βαρύ, μην σκάτε! **Στις 29/8 στο Βελιγράδι θα λάβει χώρα το περίφημο Foam Party** πλειάδα διάσημων dj, ανάμεσα τους και ο πολύ δημοφιλής David Morales. Λέγεται Foam επειδή... λαμβάνει χώρα σε ένα αφρισμένο σκηνικό. Δωδεκα μηχανήματα γεμίζουν την Belgrade Arena με αφρό για να νιώθετε ότι πετάτε στα σύννεφα. Ο αφρός είναι πυρασφαλής, δεν λεκιάζει και δεν είναι επιβλαβής για το δέρμα. Τη λίστα των ξένων

TITLE

DIRECTOR

CAMERA

DATE

dj στις δυο κύριες σκηνές (Sandy Rivera, Benny Benassi, Marko Nastic i Marko Milosavljevic, Tom Pooks, Tsuyoshi Suzuki, Ian F, Andrew Technique, F.Sonik, Tomy DeClerque) συμπληρώνουν σε μια τρίτη οι ντόπιοι παραγωγοί.

Αν όλα αυτά αντί να σε ηρεμούν σε εκνευρίζουν και αντί να σε διασκεδάζουν σε τσιτώνουν, μην στεναχωριέσαι. Θα χρειαστεί να πας λίγο πιο μακριά αλλά θα επιβραβευτείς. **To Motoun Film Festival από τις 25 ως 29.07, στην βόρεια άκρη του Μαυροβουνίου θα σου αποκαλύψει έναν γαλήνιο τόπο, βγαλμένο από παραμύθι.**

Το Motoun είναι μια μικρή μεσαιωνική πόλη, στην κορυφή ενός λόφου τα σύγχρονα σπίτια περικυκλώνουν το κάστρο και αριθμεί μόλις μισή χιλιάδα κατοίκων! Το φεστιβάλ ακολουθεί την ίδια γραμμή, διαλέγει να προβάλλει "καλές ζεστές ταινίες" που ποικίλλουν από μυθοπλασίας μέχρι ντοκιμαντέρ, μικρού και μεγάλου μήκους, από ανεξάρτητες παραγωγές μέχρι παραγωγές μεγάλων στούντιο. Οι προβολές ξεκινούν στις

10 το βράδυ και φτάνουν μέχρι τις 4 το πρωί και πραγματοποιούνται σε κλειστούς και θερινούς κινηματογράφους. Και αν θέλετε και επιπλέον γλύκα σας ενημερώνω πως το φεστιβάλ προσφέρει δωρεάν κάμπινγκ στους επισκέπτες του.

Τέλος αν αγαπάς τα κινούμενα σχέδια, τα καρτούν και τα animation, στο Supertoop θα βρεις την χαρά σου! **Από τις 31.07 ως τις 4.08 ένα διεθνές animation φεστιβάλ διοργανώνεται στο Bol, στην Κροατία.** Το Supertoop έχει τρεις θεματικές, το διαγωνιστικό μέρος με ταινίες μικρού μήκους (Short Animated Film), το τμήμα που απευθύνεται σε πιτσιρίκια και εφήβους (Competition of Films for Children and Youth) και τέλος τον τομέα με τα βιντεοκλίπ (Animated Music Video). Υπόσχεται κέφι και καινοτομία και οργανώνει πολλές παράλληλες δράσεις. Τις μέρες του φεστιβάλ λαμβάνουν χώρα αναδρομικές επισκοπήσεις, εκθέσεις, εργαστήρια και διαλέξεις. Το κερασάκι στην τούρτα είναι ότι η μικρή πόλη του Bol είναι παραθαλάσσια, η παραλία της, που έχει αναδειχτεί σε τουριστικό προορισμό για τα κρυστάλλινα καθαρά νερά της, είναι η διάσημη ακτή Zlatni Rat που σημαίνει Χρυσό Ακρωτήριο.

Για όσους αντέχουν και θέλουν να ταξιδέψουν λίγο πιο βόρεια, στην πανέμορφη Ουγγαρία για να ακούσουν καλή ροκ μουσική προτείνουμε **το φεστιβάλ του Sziget από τις 11 μέχρι 16/8.** Το Φεστιβάλ Sziget ξεκίνησε το 1993 και τα τελευταία χρόνια έχει εξελιχθεί σε ένα από τα σημαντικότερα ροκ φεστιβαλ της Ευρώπης. Εκτός απο ποπ-ροκ συγκροτήματα φιλοξενεί και μια σκηνή world μουσικής καθώς και διάφορες άλλες καλλιτεχνικές δραστηριότητες (θεατρικές παραστάσεις, πάρτυ κτλ), δίνοντας ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Για όλες τις ημέρες κοστίζει 140 ευρώ ενώ για μια ημέρα 45 ευρώ.

Καλό Καλοκαίρι!

Παρουσίαση: Χριστίνα Πλούτογλου

CYPRUS

1. 15ο Διεθνές Φεστιβάλ Αρχαίου Δράματος (15th International Fest of Ancient Drama)

Ιούλιος 2001 – Λεμεσός, Λευκωσία, Πάφος
Ένα από τα μεγαλύτερα διεθνή φεστιβάλ για το αρχαίο δράμα με συμμετοχές απ' όλο τον κόσμο με παράλληλες εκδηλώσεις, ημερίδες και συνέδρια.
<http://www.cyprus-theatre-iti.org/festivalEn11.html>

2. Pafos Aphrodite Festival

Σεπτέμβριος 2011
Στο μεσαιωνικό κάστρο της Πάφου ένα από τα μεγαλύτερα μουσικά φεστιβάλ με έμφαση στην όπερα και την κλασική μουσική. Στις 2,3,4 / 9 / 2011 παρουσιάζεται η όπερα Les Contes d' Hoffman του Jacques Offenbach.

www.pafo.com.cy

3. 27ο Φεστιβάλ Αγίας Νάπας

23 – 25 / 9 / 2011
Στο νούμερο ένα παραλιακό προορισμό της Ευρώπης, στην Αγία Νάπα, διοργανώνεται και φέτος ένα πλούσιο πολιτιστικό φεστιβάλ.

www.agianapa.org.cy

GERMANY – Berlin

1. 125 χρόνια Kurfürstendamm

05 / 05 / 2011 – 23 / 10 / 2011
Ο κεντρικός δρόμος του δυτικού μέρους του Βερολίνου, η λεγόμενη «βιτρίνα της δύσης» με μεγάλα πολυκαταστήματα, όπως το KaDeWe, γιορτάζει τα 125 χρόνια από τη μετατροπή του σε λεωφόρο.

Kurfürstendamm, 10719 Berlin

www.kurfuerstendamm.de

2. Festival of Lights 2011

12 / 10 / 2011 – 23 / 10 / 2011
Καλλιτέχνες φωτίζουν πάνω από 70 κτίρια, δρόμους και πλατείες της γερμανικής πρωτεύουσας σ' ένα ξεχωριστό φεστιβάλ.

Berlin

<http://festival-of-lights.de/>

3. JazzFest Berlin 2011

03 / 11 / 2011 – 06 / 11 / 2011
Εδώ και 40 χρόνια το Βερολίνο μεταμορφώνεται σε πρωτεύουσα της Jazz μ' ένα πλούσιο πρόγραμμα και καλεσμένους μουσικούς απ' όλο τον κόσμο.
Haus der Berliner Festspiele, Schaperstraße 24, 10719 Berlin
http://www.berlinerfestspiele.de/de/aktuell/festivals/07_jazzfest/jazz_start.php

SPAIN – Barcelona – Madrid

1. La Mercè festival (Virgin of Mercy)

22 – 25 / 9 / 2011
Ένα ιστορικό φεστιβάλ στη Βαρκελώνη κάθε φθινόπωρο που αναβιώνει παραδοσιακά έθιμα και ντύνεται με μουσικές, χορευτικές και πολλές άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

<http://www.bcn.cat/merce/ca/index.shtml>

2. Asia Festival

Σεπτέμβριος 2011
Μια αλλιώςτική έκθεση που μυρίζει ανατολή στο Parc de la Ciudadella στη Βαρκελώνη.
www.casaasia.es

3. Noche en Blanco. (Λευκές Νύχτες)

Μαδρίτη – Σεπτέμβριος 2011
Μουσεία, γκαλερί, πάρκα, χώροι τέχνης και πολιτισμού παραμένουν ανοιχτοί για το κοινό με εκδηλώσεις, ξεναγήσεις και παραστάσεις για μια ολόκληρη νύχτα. Κάτω από την πανσέληνο του Σεπτεμβρίου η Μαδρίτη είναι ακόμα πιο μαγευτική!
<http://lanocheenblanco.esmadrid.com>

TURKEY

1. Σμύρνη – 25ο Izmir International Fair

Μέχρι τις 21 / 7 / 2011
Στη Σμύρνη διεξάγεται φέτος το 25ο Izmir International Fair από τις 20 / 6 ως τις 21 / 7 στο θέατρο της αρχαίας Εφέσου με συναυλίες κλασικής μουσικής, παραστάσεις αρχαίου δράματος και μπάλετου.

<http://wn.com/%C4%B0zmir>

2. Αττάλεια – International Opera and Ballet Fest – Folk Music and Dance Festival

Ένα από τα πιο γνωστά φεστιβάλ της Antalya είναι το Aspendos International Opera and Ballet Fest, το οποίο διαρκεί Ιούνιο και Ιούλιο και φιλοξενεί καλλιτέχνες όπερας και μπαλέτου στο ρωμαϊκό αμφιθέατρο της Ασπένδου.

Παραδοσιακή τούρκικη μουσική όμως προσφέρει και η Antalya στους επισκέπτες της την τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου με το International Folk Music and Dance Festival.

www.antalya.com/festivals

3. International Istanbul Poetry Festival

13 – 17 / 9 / 2011
Ένα διεθνές φεστιβάλ που φέτος λόγω των βουλευτικών εκλογών δεν πραγματοποιείται το Μάιο, όπως συνήθως αλλά το Σεπτέμβριο στην Κωνσταντινούπολη με τη συμμετοχή πολλών γνωστών ποιητών.

<http://www.istanbulsiirfestivali.org/en/index.asp>

UNITED KINGDOM – Edinburgh

Διεθνές Φεστιβάλ του Εδιμβούργου

1. The Revenge of Prince Zi Dan

19 – 21 / 8 / 2011
Μία ενδιαφέρουσα κινεζική θεατρική απόδοση του γνωστού σεξπηρικού έργου Άμλετ. Με αγγλικούς υπέρτιτλους.

www.eif.co.uk/revenge

2. Orchestre symphonique de Montreal

16 & 17 / 8 / 2011 – Usher Hall
Conductor: Kent Nagano
σε έργα των: Debussy, Tan Dun, Beethoven, Takemitsu, Mahler, Stravinsky

www.eif.co.uk.montreal1

3. Edimburgh International Book Festival

13 – 29 / 8 / 2011 – Charlotte Square Gardens
Σε μια πόλη με πάρα πολλούς εκδοτικούς οίκους και μεγάλη ιστορία στο χώρο των εκδόσεων και της τυπογραφίας διοργανώνεται μια από τις μεγαλύτερες εκδηλώσεις που αφορά τη λογοτεχνία και όχι μόνο με τίτλο «Revolution in 21st century».

www.edbookfest.co.uk

contemporary art club

Cross
My
Art

contACT#3 - Cross My Art

...εκεί που η τέχνη συναντά τον πραγματικό εαυτό της...

Φεστιβάλ Σύγχρονης Καλλιτεχνικής Δημιουργίας

1-9 Οκτωβρίου 2011

Το **contACT art club** διοργανώνει για τρίτη συνεχόμενη χρονιά το ετήσιο φεστιβάλ Σύγχρονης Καλλιτεχνικής Δημιουργίας με τίτλο **contACT#3- Cross My Art / 1-9 Οκτωβρίου 2011**

Έχοντας ήδη στο ενεργητικό του τη διοργάνωση δύο επιτυχημένων φεστιβάλ (contACT#1 & contACT#2 - Abnormal cocreation) φιλοδοξεί για ακόμα μια χρονιά να φέρει σε επαφή τόσο τους ίδιους τους καλλιτέχνες όσο και τις δημιουργίες τους με το κοινό της πόλης. Φέτος αξίζει να επισημανθεί ότι οι καλλιτέχνες που συμμετέχουν είναι πολλοί περισσότεροι από τις δυο προηγούμενες διοργανώσεις, γεγονός που φανερώνει την ανάγκη των νέων καλλιτεχνών και όχι μόνο, να προβάλλουν και να επικοινωνήσουν το έργο τους. Η πολυσυλλεκτικότητα των μορφών τέχνης που αγκαλιάζει φέτος το φεστιβάλ του Contact είναι ένα ακόμη αξιοσημείωτο στοιχείο που θα συνθέσει την επιτυχία του και φέτος.

Στόχος του φεστιβάλ είναι να πραγματοποιηθεί μια ουσιαστική παρουσίαση του τρόπου διαβίωσης και επιβίωσης του σύγχρονου ανθρώπου, όπως την αντιλαμβάνεται και την «αποδίδει» ο εκάστοτε καλλιτέχνης μέσα από το έργο του.

Στο πλαίσιο συνεργασίας του **Contact Art Club** και με άλλους πολιτιστικούς φορείς και καλλιτεχνικούς χώρους εντάσσονται οι παράλληλες δράσεις και το μοίρασμα των συμμετοχών σε κεντρικά σημεία της πόλης.

Οι χώροι στους οποίους θα παρουσιαστούν οι δουλειές των καλλιτεχνών είναι: ο χώρος του **Contact Art Club** (Δάφνης 12, περιοχή Γιαννιστών), η σοφίτα του **Γαία live** και ο χώρος τέχνης **SourLiboom** (Κλεισούρας 10, 2ος όροφος).

Συμμετέχοντες :

ΘΕΑΤΡΟ-ΧΟΡΟΣ

CONTACT ASSEMBLE, SOURLIBOOM, CHEEK BONES, LYKOS, SIMONE MARTINS, ΦΩΤΕΙΝΗ ΒΕΛΚΟΠΟΥΛΟΥ, "Υ PUES....?", ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΣΙΑΡΑΒΑ, ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ, GABEDAVA BUBA, ΕΛΕΝΗ ΚΩΤΣΗ ΚΤΛ

* **SOURLIBOOM**, "ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΖΩΗΣ"

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

ΕΛΕΝΑ ΕΦΕΟΓΛΟΥ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΓΟΣ, ARELIS, ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΝΤΣΑΡΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΜΑΓΙΑ, ΕΙΡΗΝΗ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ Κ.Α

* **ΠΕΡΑΣΜΑ**

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΛΩΞΑΝΤΡΑ, ΔΑΡΝΑΚΕΣ, ΕΚΜΕΚ, ΚUIZ, ORCHESTRA SONORA, BROKEN TEMPO, KARMA NIRVAMI, BRIGHTSIDE ΚΤΛ

* **BROKEN TEMPO**

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΙΑΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ΜΕΡΟΠΗ ΜΗΤΡΟΥ, ΚΑΡΑΤΖΑ ΓΙΟΥΛΗ, ΑΣΤΕΡΗΣ ΤΙΑΛΙΟΣ, ΕΙΡΗΝΗ ΧΟΥΜΟΥ, ΖΑΧΑΡΗΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΧΡΥΣΑ ΜΑΝΔΑΛΙΑΝΟΥ ΚΤΛ

* **ΕΥΗ ΜΙΤΣΑΛΑ - ΒΑΛΕΝΤΙΝΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΟΥ**, "ANGER"

ΚΟΣΜΗΜΑ

ΓΙΑΝΝΕΖΗ ΘΕΑΝΩ, ΛΑΜΠΡΙΑΝΙΔΟΥ ΚΑΣΣΙΑΝΗ, ΜΕΝΙΑ ΠΑΥΛΙΔΟΥ Κ.Α

VIDEO

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΛΙΑΝΑ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΙΤΣΙΜΗΣ Κ.Α.

Θερμές ευχαριστίες στο Νίκο Στεφανίδη για τη στήριξη και την πρωτοβουλία συνεργασίας και στην ομάδα καλλιτεχνών SourLiboom !

contact, Contemporary Art Club

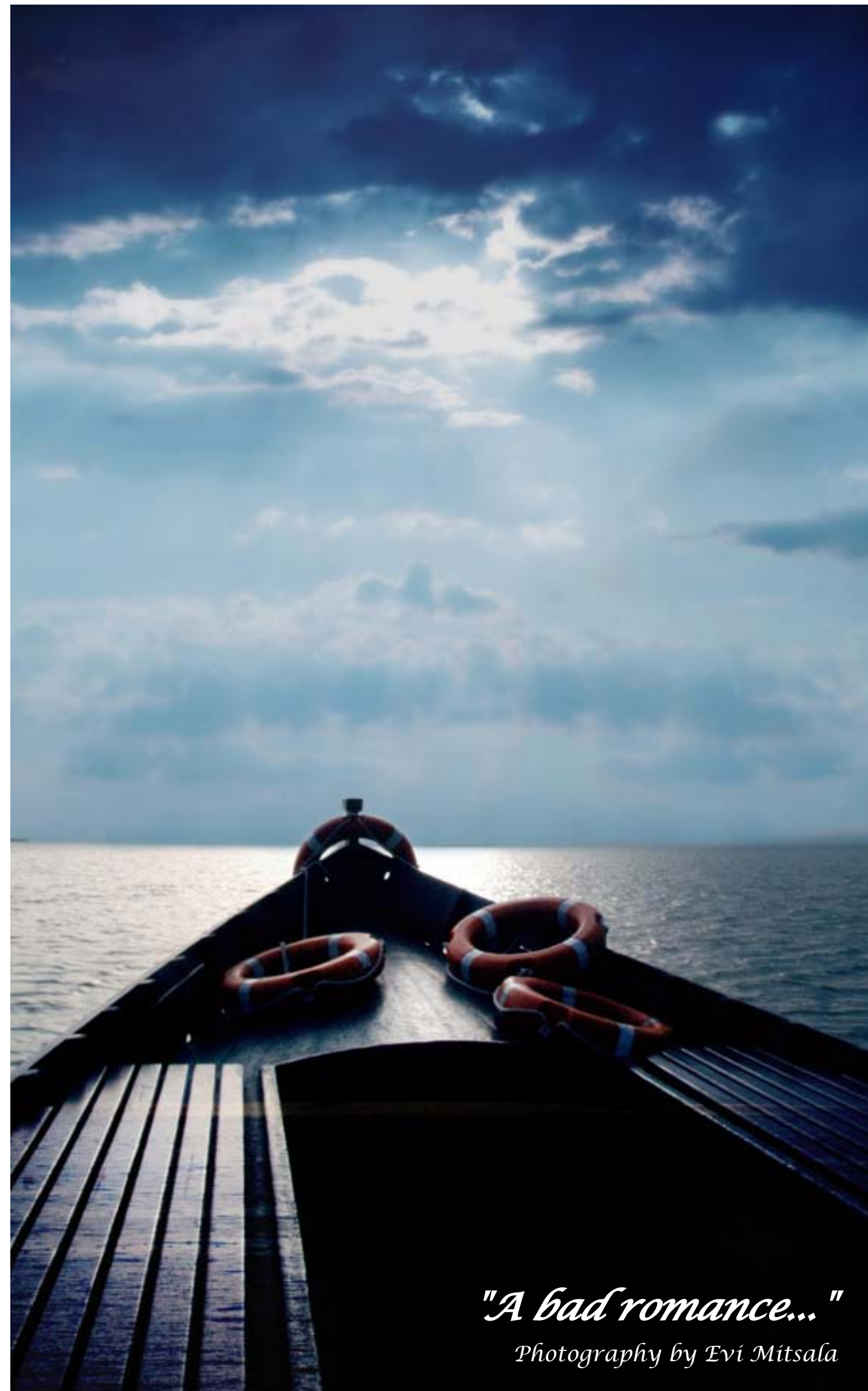
Δάφνης 12 - Γιαννιτσών (περιοχή City Gate)

Τ.Κ. 54627, Θεσσαλονίκη

Τ.: 2314010237

web: contactspace.wordpress.com

Albufera Lake, Valencia, Spain

"A bad romance..."

Photography by Evī Mitsalā

